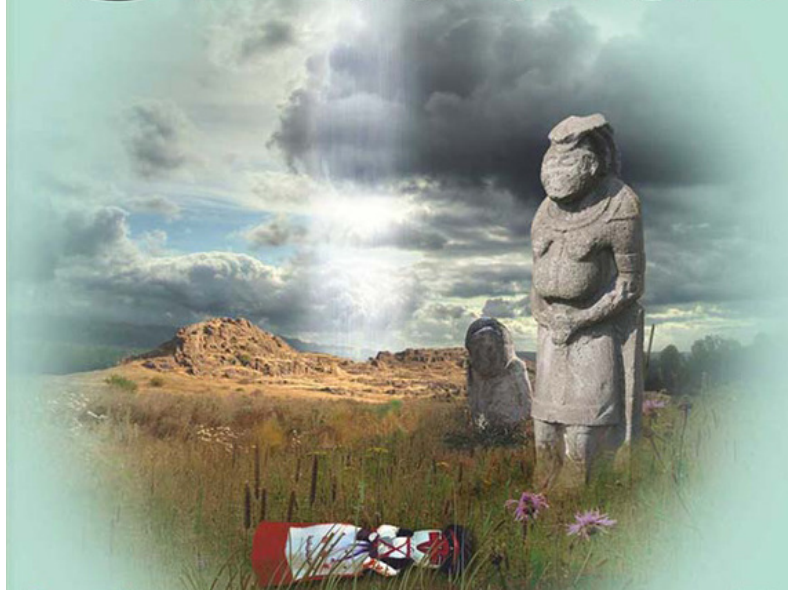

Є Володимир • ШКІЛЕВ

ПРЕМІЯ «ПОРТАЛ»

БОГИНЯ
і Консультант

CF FOLIO

Володимир Львович Єшкілев

Богиня і Консультант

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=22108082

Богиня і Консультант: Фоліо; Харків; 2016

ISBN 978-966-03-7457-7

Аннотація

Роман «Богиня і Консультант» здатний зламати звичні та зручні стереотипи з шкільних підручників. Володимир Єшкілев проводить читачів за кулісу української історії та руйнує нав'язану нам картину владної гри глобальних сил. А все починається з того, що одного дня хлопці, шукаючи мотузку, виламують замок шухляди і натрапляють на камінець, захований серед археологічного мотлоху. Той день назавжди змінює долі героїв роману, вплітаючи їх у довгу криваву історію, що тягнеться крізь століття. Автор інтригує читача детективною непередбачуваністю пошуків, точністю історичних деталей та парадоксальними інтерпретаціями відомих подій і фактів.

У 2010 році за роман «Богиня і Консультант» Володимиру Єшкілеву була присуджена Міжнародна літературна премія «Портал».

Содержание

Замість прологу	5
Частина I	8
1	8
2	19
3	26
4	37
5	46
6	52
7	63
8	78
9	86
10	96
Кінець ознакомительного фрагмента.	105

Володимир Єшкілев

Богиня і Консультант

© В. Л. Єшкілев, 2009

© Л. П. Вировець, художнє оформлення, 2016

Замість прологу

Карпати. Ранок

Полковник дивився на хмарний фронт, що сповзав із колючої лопатки гірського перевалу. Сизе лахміття туману вже накрило нижні тераси темно-зеленого передгір'я і підповзло до жовтого урвища. Під ним спліталися у живі канати водяні струмені. Вони відблискували тьмяним цинком.

– Красиво, – погодився з якоюсь невисловленою думкою Паладин Храму. – Ви, здається, провели дитинство у цих краях?

– Ні, то були інші гори, – сказав Полковник.

– Інші?

– Так.

Мовчання. Рівний вічний шум води.

– Ну, інші то інші, – Паладин відігнав від обличчя комара. – Повернемося до справ. Наш іноземний друг дуже засмучений останніми новинами. Ви обіцяли йому повний контроль над ситуацією. Тепер, після вашого проколу, він вже не з тією довірою сприймає наші запевнення.

– А ви менше його запевнюйте. Не з тою довірою він, бач, сприймає... Проколи трапляються. При здійсненні спецопе-

рації ніколи не можна спрогнозувати все на сто відсотків. Ніколи.

– Але ж це не може бути підставою для самовиправдань. Ідеться не про пересічну спецоперацію. Ідеться про такі речі, які можуть зрушити світову рівновагу Сил.

– Я в курсі.

– Ви в курсі? – на чолі Паладіна накреслились вертикальні зморшки. Наче дельта висохлих каналів, якими піт стікає до перенісся. – Це *ваши люди*, Полковнику, *ваши люди* стерли останнього носія інформації. Стерли просто так, без потреби. А ще привернули увагу. Скоро тут з'являться гості. Відомі вам. Ви будете з ними воювати?

– Буду.

– Полковнику, ви кажете...

– Не лякайте мене гостями. Не лякайте, кажу. Мій дід, аби ви знали, тими вашими гостями свиней годував.

– А от наш друг вважає, що настав час закликати Майстра Зброї.

– Ваш друг... Чорт би вас грав з отим вашим другом... А ви його зможете від цього відмовити?

– Я? – Паладин здивовано подивився на почервоніле обличчя офіцера. – Ні, я не зможу.

– А хто зможе? Ваш Коммодор зможе?

– Не знаю. Скорше «ні», аніж «так». Я все ж таки...

– Почекай, чоловіче, – Полковник провів вказівним пальцем між коміром і шиєю, ніби йому тиснуло. – Я військовий.

Ваших гробаних «не знаю, скорше так, може, як» я не розумію. Не навчений. Відповідай мені чітко: зможе чи ні?

– То ви від мене вимагаєте...

– Зможе чи ні? – Полковник наблизився до Паладина усім своїм громіздким тілом. Щось змусило того подивитися офіцерові в очі. Він подивився, відвів погляд і сказав:

– Ні.

– Тоді про що ми тепер говоримо? І нащо?

– Не треба, не треба отак вже робити висновки. Muchabola¹. Чи ви вважаєте, що нам із вами тепер не потрібна спільна позиція, не потрібна співпраця?

Той не відповів. Навіть не дослухав. Різко повернувся і рушив до свого «Volvo». Паладин ще деякий час дивився на його затуляну в камуфляж спину. Потім знизав плечима і витягнув із футляра люльку. Перед тим, як скласти звіт про цю безглузду розмову, йому треба було зняти напруження.

«Все це неправильно, – сказав собі Паладин Храму. – Проти логіки і праведних знань. Сили хаосу рушили у контр-наступ, і світ знову змінюється».

Він набив чубук чорним тютюном і запалив люльку. Його мозок вимагав димової гіркоти, смоляно-медового присмаку під язиком. Того надсвітлового відчуття, яке може дати лише струмінь теплового тютюнового диму. А ще треба було вигнати з горла вологу. Хмарну вологу, котрою цього ранку невблаганно просякло гірське повітря...

¹ *Надто товсто* – більярдний термін (ісп.).

Частина I

Прихід м'ясоїдних слонів

1

«Ты, Валерка, не балуй, а то слон откусит ногу!» – жартував батько Валерія Мітелика, коли той був малим. Завдяки батьковій схильності до гумору Мітелик-молодший з дитинства уявляв слонів хижими і небезпечними істотами. Він хнюпився і кусав губи, якщо на коробці з цукерками чи мармеладом помічав слоника. Від цукерок з такої коробки Валерик відмовлявся принципово. Навіть якщо вони були шоколадними з вишневим лікером. Він роздер на шматки усі ті сторінки зі збірки ілюстрованих індійських казок, де знайшов хоча б найменше зображення південного родича мамонта.

Слони приходили до нього у нічних жахіттях, хитаючи закривавленими іклами та шалапутними хоботами. Він зненавидів слонів задовго до першого відвідування зоопарку. І вже після відвідин зоопарку добрі люди пояснили малому, що слово «балуй» римується зовсім не з «ногою». Після цього відразу Мітелика-молодшого до слонів загострилася.

Батько Валерика був радянським підполковником-арти-

леристом. У сімдесятих роках військові, що приїжджали до прикарпатських містечок з гарнізонів Угорщини, Чехії і Східної Німеччини, називали своїх спадкоємців переважно Вікторами, Валеріями, Максами. Іменами чоловіків старіючої імперії, але з міжнародним присмаком і жорсткими римськими приголосними. Називали вперто і наступально. Своїм спадкоємцям вони бажали лише військової кар'єри. Прогнозованої, з багаторічною закордонною службою і подвійними офіцерськими окладами.

Але Валерикові не судилося стати військовим. Він був хворобливим хлопцем і в школі його хронічно звільняли від фізкультури. Батько, щоправда, не полишав сподіватися, що його син з часом переросте усі свої бронхіти і тонзиліти. А потім стане взірцевим курсантом Хмельницького вищого артилерійського училища. Сподівання не справдилися. Коли Валерик увійшов у вік бадьорого переростання дитячих патологій, старіюча імперія несподівано впала у коматоз і офіцерські погони перестали бути твердою сходиною до Східної Європи, гарантованого житла і кар'єрної величі.

Батько за одне літо дев'яносто першого втратив упевнені лінії військової виправки. Після розпаду СРСР він почав невмотивовано замислюватися, перейшов на кольорові сорти горілки і кількома бридкими істериками змусив дружину замінити золоті коронки на порцелянові. Тепер він часто повторював фразу, почуту в американському фільмі з участю Робіна Вільямса: «Если люди начинают мочиться на книж-

ний магазин, значить, мир движеться к общественному упадку».

Мітелик-молодший з цим апокаліптичним висновком не погоджувався. Світ здавався йому свіжим і корисним для споживання. Він не поспішав дорослішати, читав пригодницькі книжки і якраз почав виявляти в собі ті лукаві таланти природженого аналітика, які згодом визначили його життєвий напрям. Перше пробудження таємничого двигуна Валерикової долі відбулося завдяки маленькій комашці. Завдяки звичайній хатній молі.

У квартирі Мітеликів були високі стелі й великі вікна зі старою розсохлою столяркою. Крізь щілини, тріщини і прочинені хвіртки до квартири заходили вітри, протяги та інші гості з родини повітряних потоків. Вони вихолоджували квартиру взимку, а влітку заносили на верхівки книжкових шаф і сервантів смужки тонкого рудуватого пилу. Коли вночі Мітелик-молодший вистромлював ноги з-під ковдри, гості вітали його лоскотливими доторками.

У Валерика виникла ідея дослідити невидимі русла цих прибульців і скласти тривимірну карту квартирних пасатів. Інструментом у дослідженні стала міль. Валерик впіймав її у шафі. Міль мала сріблясто-чорні крильця. Певно, через те, що живилася фарбованою в чорне кролячою шубою. Відтоді міль замешкала у сірникової коробці й кожного дня вирушала у дослідницькі польоти. У напрямках її мандрів Мітелик-молодший зауважив певні закономірності.

Впродовж перших секунд експедиції міль-дослідниця зависала під важкою чеською люстрою. Вона ніби сканувала простір навколо себе. Потім міль вирушала у подорож. Її траєкторія спочатку нагадувала зірку. «Це – точка рівноваги потоків. Нуль. Роза вітрів», – здогадався Валерик. Від нульового пункту він розпочав складати карти протягів. Побаражувавши під люстрою, міль робила різкий пірует і колом облітала диван. На карті, відповідно, з'явився потужний кімнатний пасат, залежний від хвіртки і парової батареї. Потім міль накреслювала подібну до вісімки фігуру перед фасадом серванта і вишуканою глісадою злітала під крісло. Сервантно-крісельна траєкторія виявила ще один маршрут протягів, який Валерик охрестив Малим Гольфстримом. Цим маршрутом нагріте кімнатне повітря мандрувало до вентиляційного отвору у стінній шафі.

Досліди Валерика не залишилися таємницею. Старий артилерист зажадав пояснень. А потім ретельно перевірів карту протягів за допомогою диму, видобутого з ароматичних паличок. Основні русла збіглися, і Валерик отримав подяку від командування. З цього дня у Мітелика-старшого почали визрівати нові мрії. Вони зростали, немов соляні кристали у гарячій ропі, і регулярне споживання кольорових горілок не заважало появі свіжих граней і розгалужень на тих кристалах. Підполковнику уявилася блискуча наукова кар'єра дослідника протягів. Він вирішив не шкодувати ані грошей, ані сил задля того, щоби родове дерево Мітеликів, на якому вже

визріли кілька агрономів, два лікарі-терапевти й один офіцер, прикрасилося ще й дійсним членом Національної академії.

Найближче першотравневе свято Мітелики присвятили презентації сімейного «академічного проекту». Були запрошені поважні гості, які мали сприяти майбутній кар'єрі Валерика. Для них придбали три пляшки елітної горілки «SV Grand Prix», дві півлітрівки марочного коньяку «Георгиевский» і дві – вина «Красный камень». Вино персонально призначалося старій доцентші Найдич-Раковській, впливовій університетській п'яничці. Окрім дорогих напоїв, гостей вирішено було вразити ще й особливою стравою – велетенськими млинцями з консервованими вишнями. Для приготування велетенських млинців з горища знесли трофейну ковану пательню. Її діаметр трохи не дотягував до ста двадцяти сантиметрів.

Історія цієї видатної сковороди варта окремої розповіді. Батько підполковника і, відповідно, дід Валерика Іван Миколайович знайшов її у 1945 році в руїнах розбомбленого Дрездена. Виготовлене у п'ятнадцятому столітті, це катівське приладдя призначалося для підсмажування на смальці тих саксонських відьом і чаклунок, які відмовлялися визнати себе покритками диявола і не бажали віддатися на милість інквізиторів.

У Дрезденському музеї античаклунську сковорідку три-

мали в запасниках. Потім прийшла світова війна. Вибухом фугасу, скинутого з американської «летючої фортеці», сковороду викинуло на світ Божий. Сержантові Радянської армії Івану Мітелику музейний експонат сподобався. Товсте дно без жодної плямки іржі й масивна дубова ручка вказували на добротну роботу. Хазяйновитий українець припустив, що в родинному господарстві таке знаряддя не стане зайвим. Він не загубив трофея ані в мандрах військовими ешелонами, ані в повоєнних кочових пригодах державного «землеустроителя».

Велетенська сковорода стала династичною реліквією сім'ї Мітеликів. Задля її використання Валерикова бабуся ще за часів побудови комунізму розробила спеціальні страви. Коронною з них знайомі й друзі одностайно визнавали млинці з вишнями. Кожний млинець, розлитий на велетенській пательні й заправлений вишнями, важив не менше семисот грамів. Скручені млинці-велети викладалися на особливу порцелянову тацю, також трофейну. Вона була відповідних розмірів, видовжена, з барочними позолоченими ручками. На таці саксонські майстри зобразили мисливців у тірольських капелюхах та псів, що оточують вепра.

Першого травня 199... року Мітелики та їхні гості зібралися у столовій навколо млинців. На чолі великого столу поставили стілець для майбутнього академіка. Заради святкової нагоди батько позичив Валерикові свою краватку з натурального шовку. Навпроти зайняв місце сам підполковник з

орденами на парадному кітелі. Його дружина Віра Павлівна і Валерикова молодша сестра Анна прикрили свіжовимитими тілами і трьохсотгривневими зачісками фланги старого артилериста.

На почесне місце навпроти серванта запросили професора Надрагу, декана юридичного факультету. Професор увесь час примружував очі. Валерикові й Анні здавалося, що ці примружування є ознакою його вченої величі. Насправді ж професора сліпили відблиски від важкої біжутерії Найдич-Раковської, яку дислокували поряд із сервантом. Зліва від неї розташувався шкільний товариш Мітелика-старшого, начальник юридичного управління Обсищук, а напроти нього – друг сім'ї Мітеликів бізнесмен Новак з молодою дружиною Анжелою.

Валерика Анжела дуже цікавила. Так само, як і син артилериста, вона вчилася у випускному класі гімназії (що правда, не тої, де отримував освіту дослідник протягів, а дещо престижнішої). Окрім того, Анжела була гарною волокою білявкою, а білявки Мітеликові-молодшому страшенно подобалися. Навпроти Анжели – можливо, задля естетичної рівноваги – посадили ще одну ефектну білявку. Її звали Тетяною, і вона супроводжувала начальника управління. Невизначений статус Тетяни змушував Віру Павлівну час від часу нервово обмацувати поглядом її глибоке декольте. Законну Обсищуківу дружину – товсту істеричну снобиху – Віра Павлівна ненавиділа усім серцем. Але й з тим, що сци-

куха Таня цілком правомірно займає місце поряд із одруженим посадовцем, вона теж не могла погодитися. Таким от робом дві білявки сформуvalи стратегічну «вісь напруження» званого вечора.

Вже на початку трапези поважний консиліум вирішив, що Валерика очікує блискуча кар'єра у галузі політики і управління персоналом. Інші сфери людської діяльності були відкинуті як неперспективні, обтяжливі й неактуальні. Міркуванням з цього приводу підбив підсумок професор Надрага, який сказав:

– Світ речей у нас переміг світ процесів. Тому треба йти туди, де фахівці вчать здійснювати владу.

– Это вы правду говорите, – погодився з професором Новак. – Пока не поздно, надо захватывать территории.

– А не пізно? – перепитала Тетяна. Віра Павлівна легенько смикнулася. У голосі сцикухи їй почулася недоречна іронія.

– Надо подсуетиться, – погодився з Тетяною бізнесмен і додав, пережовуючи шматок велетенського млинця: – Настоящая слава, господа, приходит через разбитые окна. Таки да.

Валерик тоді нічого не второпав із присуду кар'єрного консиліуму. Його увагу відволікли цікавіші речі. Поки вчені та успішні мужі з дамами вирішували його долю, він наполегливо намагався роздивитися, чи є під куцим платтячком Анжели хоч якась білизна. Та перехопила його погляд і заохотливо посміхнулася. Поки її чоловік пояснював присутнім

значення вольового імпульсу у житті сучасного політика, білява гімназистка наочно продемонструвала Валерикові, що білизни під її коктейльним міді немає.

У цей момент народилося перше велике кохання у житті Мітелика-молодшого. Його обличчя вкрилося червоними плямами. Батьки Валерика віднесли ці плями на рахунок його природного хвилювання і незіпсованого кровотоку. Але стара доцентша і Тетяна усе зрозуміли. Найдич-Раковська подумки побажала усім присутнім повіситися, а Обсищукова коханка вирішила, що якби їй прийшлося обирати між Валериком і Анжелою, то вона б, не зважаючи на свою натуральну орієнтацію, обрала б цибату гімназистку. Вона повільно провела по губах язиком, дивлячись прямо в теплі очі Анжели, але гімназистка на цей знак ніяк не відреагувала.

«Ну й чорт з тобою!» – подумки послала її Тетяна і налила собі замість вина горілки. Вона одним духом випила сто п'ятдесят грамів і майже вголос відмовила всесвітові у визнанні: «Fuck off!»

Просунута у сфері ком'юніті гімназистка мала добрий слух, знала англійську і читала Пелевіна. Так само неголосно вона відповіла:

«Come, Tatyana, in the dark.

We will eat and we will fuck».

В авторському перекладі російського письменника ці ряд-

ки перекладалися: «Приходи, Танюша, с гусем, пое...мся и закусим». Тетяна вдоволено підчепила виделкою маленьку вишеньку, що випала з надр млинця-велета, і провела нею вздовж своїх великих рельєфних губ. Вишневий сік зробив її губи ще чуттєвішими. Чоловік Анжели тим часом щось відчув. Він припинив розповідати про вольові імпульси і пильно подивився в обличчя дружини. Напруження за столом набрякло невидимою хмарою, з якої от-от мала впасти злива скандалу. Віра Павлівна наказала доньці йти спати.

Врятував ситуацію досі мовчазний Обсищук. Він згадав смішний анекдот про звірів. Всі присутні засміялися, навіть відіслана до ліжка Анна, яка тепер підслуховувала під дверима. Новак зачитував щось премудре з помічних писань системолога Джона Ропстона Сола. Професор вступив із ним у суперечку. Підполковник полегшено зітхнув і приділив належну увагу випивці.

Від усього цього настроїв в Найдич-Раковської остаточно зіпсувався. Її хворий шлунок вперто не бажав перетравлювати тісто, і доцентша вирішила, що такої мерзенної, знахабнілої і розбещеної молоді її стражденна Батьківщина ще не бачила. У той день, всупереч далекосяжним планам артилериста, стара університетська сука назавжди сповнилася стійкою ненавистю до Валерія Мітелика-молодшого.

А той, захоплений хтивою енергією Анжели, нічого не знав про почуття та настрої молодих стерв і титулованих сук. Коли гості розходилися, він довгим поглядом провів срібля-

стий джип Новака, відніс до ванної заплямлену жиром краватку і рушив до двору, де на нього чекали Боб і Яра. Хоча година була пізня, старші Мітелики не зупинили його. Їм треба було порадитися.

2

Валерик вже тоді мав двох справжніх друзів, Боба і Яру. Роберта Адамчука і Ярослава Стеблинського. Батьки Боба – професійні археологи – від квітня до жовтня розкопували степові кургани, і чотирикімнатна квартира Адамчуків була у повному розпорядженні компанії.

Яра, житлові обставини якого були набагато гіршими, обладнав на кухні в Адамчуків ракетну лабораторію. Тої весни, коли Валерик закохався в Анжелу, Яра побудував там три моделі крилатих ракет. Син артилериста добував для моделей Яри трубковий порох. Шукати його на полігонах після навчань було одною з улюблених розваг Мітелика-молодшого. Але вже третя ракета Яри, що дістала назву ЯС-2А, була обладнана потужнішим двигуном, що працював на отруйній суміші цинкового пилу і сірки. Якраз напередодні першотравневого «консиліуму» друзі, почергово натягаючи старий протигаз, щільно набили пекельною сумішшю гільзу двигуна. На черзі стояло стендове випробовування ракетного мотора для ЯС-2А.

Боб і Яра зустріли Валерика знаками щирого розуміння. Просидіти зі старими пердунами чотири години – в компанії це вважалося неабияким подвигом. На майданчику друзі випили пляшку світлого пива. Потім викурили по цигарці й рушили до Адамчуків, де на балконі вже чекав затиснений у

лещата і припасований до сушилки експериментальний двигун. Яра по дорозі розповідав про свій новий винахід – механізм розкриття крил ракети у польоті. Але Валерик слухав головного конструктора неухважно. Чомусь зі всіх застільних поз Анжели йому запам'яталася та, де вона сиділа, відкинувши голову. Довге світле волосся не заважало дивитися на її напружену виразну шию, на схил її матового плеча. Валерик дивився. Їв і знову дивився. Тепер це плече пливло десь поряд, невидиме, але присутнє. Пливло, затуляючи ліхтарі, будинки, двигуни і ракети.

Яра помітив дивний вираз на обличчі Мітелика-молодшого.

– Міта-брате, ти чого такий закумарений?

– Та напружні ті всі до-о-оценти. Уроди. Гобліни.

– Попустися, старий, зараз все буде чотко. З новим мотором запустимо на сто метрів.

– Сто метрів, – кивнув Валерик і тупим зусиллям натягнув на обличчя вираз зацікавленості. Але Яра відчув: щось не так. Розпитувати він не любив і вирішив, що після випробувань братан Міта сам усе розповість. Сидіти в Боба вони запланували до ранку.

У холодильнику Боб заникав три пляшки темного. Приготування до випробування після пива пішли веселіше.

– Треба чимось таким обмотати трубу, – раптом сказав Яра. – Пошукайте якоїсь мотузки. Бажано капронової.

Валерик і Боб рушили до кабінету старшого Адамчука.

Тут громадилися високі засклені шафи з викопними горщиками, кістками та іржавими кинджалами стародавніх козовиків. У нижніх шухлядах, між викопним каменюччям і шматками мамонтових іклищ, лежало обладнання минулих експедицій. Але жодної мотузки там не було.

– Може, тут? – припустив Валерик, смикаючи єдину замкнену шухляду. – Упс, Бобе! У тебе немає ключа?

– Десь має бути, – з надр іншої шафи відіззався Боб. – Цими спробуй.

До Валерикових ніг впала зв'язка різнокалібрових ключів. Він навмання запхав маленький ключик до замкового отвору, натиснув. Ключик зламався.

– Упс-упс-упс!

– Шо сталося?

– Та зламав.

– Зараз я поможу.

Боб допоміг. Якоюсь залізякою, схожою на фомку, він виламав замок. Шухляда вивалилася з шафи, немов прямокутний язик мертвого велетня. У ній лежали старі товсті зошити і щось завернуте у кольорову шмату. Валерика пересмикнуло: на шматі були вишиті червоно-золоті слони. Якби не вони, він би не помітив тонкої мотузки, якою було перев'язане загорнуте у шмату.

– Мотузка, – сказав Валерик.

– Мотузка, – підтвердив Боб і потягнув вузол.

Мотузка легко зісковзнула з пакунка. Боб почав намоту-

вати її на руку, а Валерик, керований, певно, відразою до слонів, розгорнув шмату. Тканина, цупка на вигляд, виявилася надзвичайно тонкою і ніжною. Вона розгорнулася у полотно, розміром з добрячий халат. З нього випала дерев'яна дощечка. На ній були закріплені два металеві дракончики, що тримали у пащах червоний камінь.

Камінь – прозорий, інтенсивно-червоного кольору – формою і розміром нагадував змилок. Овальний, сплющений, гладенький, він ніби вбирив в свої глибини жовтувате світло люстри і відгукувався на найменший порух химерними переливами рубінового світіння. Валерик задивився на нього, але Боб обірвав йому споглядання:

– Покладемо на місце, – сказав він. – Папан казав, що це якась дуже давня похібень. Вони її знайшли в степах, біля могил шаманок.

– Скіфська штучка?

– Ні, не скіфська. Ще давніша, звідкись зі Сходу. Папан казав звідки, але я забув.

Боб загорнув реліквію у «халат», поклав між зошитами і засунув у понівечену шухляду.

– Яра вже ричить, – сказав він. – У нього сьогодні «пусковий день».

– У нас теж.

– Ні, братан, ти протупив. У нього це родове. Його ж папан на Байконурі полканом служив. Поки під зад не дали... Він тобі казав про це, не? Це у них, як у «беркутів», коли йде

зачистка об'єкту, захват і все таке. Трем і пруха недецькая.

– Ясно.

– Хулі тобі ясно? – раптом наїжачився Боб. – Нічого тобі не ясно. Ти в нас тепер кар'єрний пацан, що тобі може бути «ясно».

– У тебе загръоб?

– Два загръоби. Пішли до Яри, доцент.

Коли вони вже виходили з кабінету, Боб раптом перейшов на шепіт:

– Не ображайся, Міта-брате.

– Я не ображаюсь, Бобе. Проїхали.

– Ок. І про хреновіну могильну нікому не говори.

– Я що, баклан?

– Ти не баклан, Міта-брате. Я так, шліфую тему.

– Ну-ну. Воно дороге? Золоте? Сто тисяч?

– Ти хімарь, Міто, – Боб легенько штовхнув Валерика в бік і засміявся. – Ти кончений хімаринусе, брате, кажу я тобі.

Вони вийшли на балкон якраз вчасно. Стендовий агрегат, удесьяте перевірений Ярою, чекав лише на обмотування.

– Красавец! – підтвердив Боб невисловлений захват усієї компанії.

– Ви де пропали? – спитав Яра, намотуючи на гільзу мотузку.

– Шукали. Бачиш, яка крута мотузка?

– Що в ній крутого?

– Вона шовкова, Яре-брате. Натуральна.

– Значить, міцна.

– Дуже міцна.

– Це добре. А то ця цинкова херня може розірвати гільзу.

– А може, музичку включимо? – запропонував Валерик.

– А може, ти по пиво підеш? – Яра не терпів попсових підходів до такої безкомпромісної чоловічої справи, як ракетобудування.

– Вже ніч, Яре-брате, де я тобі пива візьму?

– Тоді помовч, – Яра зробив паузу, відрізав зайвий шматок мотузки і додав: – Дивний ти сьогодні якийсь, братане. Задовбали тебе ті твої доценти... А тепер, пацани, відходьте.

Балкон був довгим. Валерик і Боб відійшли до найдальшого його кінця. Стендовий агрегат був тепер від них за чотири метри. Яра підпалив просотаний сіркою шнур і відстрибнув.

Вибуху Валерик не почув, лише різкий ріжучий біль у вухах і скронях. Спалаху майже не було. Він лише здивувався, як безгучно і важко падає розтрощене скло на дверях і вікнах. Стенд влетів до кімнати, наче снаряд. Якби він пролетів на півметра лівіше, то зніс би Ярі голову. Але головному конструкторові дісталось й без того: обличчя вкрилося кров'ю і сажею, волосся горіло. Боб кинувся до нього, руками почав збивати полум'я. Все навколо накрило важкою і смердючою хмарою. Валерик надихався отруйного диму й тому нечітко пам'ятав усе подальше. «Швидка», лікарня, батьки із кумед-

но роззявленими ротами і мертва тиша навколо.

Слух повернувся до нього лише за два тижні. І тільки частково. Праве вухо так і не відновило повністю своїх функцій. Боба батьки забрали з собою до чергової експедиції. Яра після лікарні теж з'являвся рідко. Він соромився обпаленого обличчя і потворного більма на оці. Їхня компанія поступово розпалася. Валерик так і не дізнався, відбувся врешті-решт політ ЯС-2А з новим двигуном чи ні. На третій день до лікарні завітала Анжела. Вона була у жовтому імпортному костюмі. Її виголені ноги сяяли глянцево-журнальною досконалістю.

Вона присіла на жорсткий край ліжка, відкрила блокнот із золотим відрізом і написала в ньому кілька рядків. Потім видрала з блокноту листочок, згорнула його учетверо і вклала Мітеликові-молодшому до спітнілої долоні. Валерик хотів розгорнути послання, але Анжела твердо стиснула його руку. Вона поцілувала сина артилериста у щоку і вийшла. На листку залишився номер телефону і напис: «Валерка, врачи говорят, что всё будет хорошо! Уши для мужчины не главное. Если я правильно заметила, с главным у тебя всё в порядке».

3

Від того доленосного дня у лікарні до сонячного ранку, котрий докорінно змінив життя колишнього Міти-брата, минуло рівно одинадцять років. Другого травня 20... року старший консультант Фонду превентивної політики Валерій Петрович Мітелик з'явився в офісі о пів на одинадцятку. Одинадцятки того ранку зійшлися у містичному з'єднанні. Певно, в астралі здохло щось небуденно-одинадцятє. Рівно об одинадцятій з кімнати номер 11 вийшла секретарка президента Фонду і покликкала:

– Валерію Петровичу! Вас до телефону.

Мітелик насторожився. Він чекав щонайменше шість дзвінків, але всі прогнозовані на цей день ділові й особисті контакти мали йти через його стільникові. До телефону в приймальній президента Фонду його кликали переважно через дзвінки «людей-сюрпризів». Людей небажаних, неочікуваних і часто-густо просто неприємних. Тих, які нащось шукали і знаходили його прізвище на сайті ФПП або ж були втаємничені у внутрішні ігри і розклади політичних технологів. Окрім того, у всіх серйозних офісах оголосили вихідний. Той, хто дзвонив, мав точно знати, що офіс ФПП цього року ігнорує травневі свята. Така оперативна поінформованість додавала тривоги. «Консультант – небезпечний різ-

новид діяльності!»²

Секретарка шефа, струнка шістка з жорстким каре воронячого кольору, посміхнулася Мітеликові. Від тої посмішки-вищиру його плющило. З цим особливим вищиром секретарка голосно (так, щоби чули дівки з моніторингової групи) повідомляла йому новини: «Валерію Петровичу, шеф підписав наказ про надання вам внутрішнього безпроцентного кредиту на лікування вашої дружини у наркодиспансері».

Піднімаючи слухавку, Мітелик помітив зелений вогник на пульті. Секретарка увімкнула запис розмови. Вона діяла за інструкцією, але навіть цю дрібницю старший консультант заніс до переліку неблагодатних справ шістки.

«Привіт, засранцю!» – сказала слухавка.

Мітелик напругся. Голос був знайомим, але згадати відразу, хто говорить, Валерій Петрович не зміг.

«Що, не впізнаєш, Міта-брате?»

«Яра, це ти?»

«Ні, мля, йошкіни коти».

«Скільки років...»

«Одинадцять. Річниця. Як Анжела, як діти?»

«Богу дякувати...»

«Щось ти набожним став, як я бачу... Треба зустрітись».

«Сьогодні, напевно, не вийде...»

² Слова Грегорі Моліні з американського серіалу «Damages», які стали ужитковими в консалтинговому середовищі.

«Боба вбили».

«Що-о-о?!»

«Не кричи так. Застрелили. У хаті. Пам'ятаєш його хату? Треба зустрітись нам, Міта-брате. Терміново. Кидай усе. Я приїду до твого офісу за годину».

«Але...»

Слушавка відповіла гудінням. Секретарка відірвала очі від дисплея:

– У вас щось сталося, Валерію Петровичу?

– Так, сталося. Сталося... Господи! – Мітелик впав у глибоке гостьове крісло.

– Співчуваю, – вищирилася секретарка.

За годину Мітелик стояв на тротуарі навпроти офісної будівлі і мружився від віконних відблисків яскравого сонця. Він щойно зняв з особистого рахунку триста доларів, на випадок зустрічі з родиною Боба. А також поклав до кишені диктофон і плаский балончик з паралізуючим газом. Щось підказувало старшому консультантові, що пригоди тільки починаються. Він також знав, що шістка-секретарка зараз стоїть біля вікна, щоби записати номер авто, яким Яра мав заїхати по Міта-брата. «Цікаво, чи має ця сучка бінокль?» – подумав він і сам здивувався своїй наївності. Секретарка мала мати портативну відеокамеру з функцією наближення віддалених об'єктів. Бінокль їй був без потреби. Мітелик якраз вирішував, чи не подзвонити, бува, Ярі й не попередити, щоб

не виходив з машини, як приїде, коли почув знайомий голос:

– Іди за мною, Міта-брате.

Він рушив за довгим і худим джентльменом у блискучому сірому костюмі й блайзері. Він мало нагадував юного самодіяльного ракетника. За рогом вулиці джентльмен у сірому відкрив дверцята запиленого чорного «лендкрузера». Номери машини були київські. Мітелик на секунду завагався, потім рішуче застрибнув на високе сидіння поряд із водієм. На задньому сидінні він побачив два ноутбуки. Як і авто, вони були чорного кольору. Старший консультант посміхнувся.

– А я б на твоєму місці не либився, – сказав Яра.

Тепер, коли друг дитинства сів за кермо, Мітелик зміг його розглянути краще. Півобличчя Яри закривали чорні окуляри, тінь від козирка падала на потворні шрами, які з чола спускалися під куцу, ретельно сформовану бороду. Одягнений він був дорого і стильно. Костюм від Brioni, вашеронівський годинник, золотий ланц «Dalco». Навіть президент ФПП у «вітринні дні» не мав жирнішої фурнітури.

– А чого бракує моєму місцю? – запитав Валерій Петрович якомога безтурботніше.

– Рівноваги зі світовим ефіром.

– А, ну так, так... Ти, я так бачу, став головним конструктором.

– Головних конструкторів я по цигарки посилаю.

– Сумнівно.

– Сумнівайся, брате, сумнівайся, – Яра зняв окуляри і весело глянув на старшого консультанта. Його мертве око здавалося полакованим. – Тобі ж за фахом треба бути скептиком.

– Збирав на мене дані?

– Дані про тебе розвішані на відкритих базах. Он там, – Яра показав на ноутбуки, – шістдесят сторінок формату А4 плюс фоточки. Мене, до речі, твої CV³ не вразили. Ой, не вразили, брате. Ти вже вибачай, канешна... Яка там в тебе зарплата? Срана тисяча баксів? Навіть менше. Плюс сімейні проблеми. Дружина торчить, дочка втікає з дому...

– Вже не втікає.

– Радий за неї. У нас багато справ, Міта-брате.

– У нас?

– Уяви собі.

– Яро, я ще ні під чим не підписувався.

– А я тебе й не підписую, брате, схаменися. Я лише хочу тобі дещо розповісти. Про щось запитати. Ти ж не проти?

– Ні, – сказав Валерій Петрович і відчув, що його пересохле горло потребує холодного пива. – Не проти.

– От і добре.

Джип рушив з місця і вже за кілька хвилин вони їхали в бік Карпат. Сонце малювало на склі райдужні розводи. Обабіч траси розгорталися вітрила юної травневої зелені. Яра розповідав про вбивство Боба безбарвними протокольними

³ *Curriculum vita* – перелік життєвих досягнень, професійна біографія.

фразами.

За його словами, трупи кандидата історичних наук Роберта Борисовича Адамчука та його співмешканки, аспірантки Ірини Маргель, знайшли сусіди через кілька годин після смерті. Вхідні двері квартири були прочинені, замки не зламані, ключі відсутні. Перекинуті, частково розібрані меблі, зняті зі стін килими і розпороті дивани вказували на ретельний і системно проведений обшук. У кабінеті навіть зірвали частину паркету і підвіконня. Вбивця або вбивці щось шукали, але кілька тисяч гривень, гаманець з карточками «Golden Visa» і заряджений пістолет Макарова залишили у шухляді письмового столу. Їх не зацікавила ані золота кімерійська фібула, ані важкий срібний ритон, які прикрашали домашню колекцію, зібрану ще Адамчуком-старшим. Два італійські пейзажі роботи Труша були лише зірвані зі стін і недбало кинуті під ноги. Криміналісти знайшли небагато речових доказів. Кулі від «беретти», чужорідну нитку зеленого кольору, невиразні сліди від взуття. Жодного відбитка, жодних зачіпок.

– Діяли досвідчені люди. Діяли нахабно і впевнено. Ризикнемо сказати так: діяли професійно. Цікавило їх щось дуже конкретне, – підвів підсумок Яра. – Головні питання: що вони шукали? Чи знайшли вони те, що шукали? – він скопив здорове око на старшого консультанта. – Ти раптом не знаєш, що там у нашого брата Боба могло бути такого цінного, га?
– Ні, не знаю.

– Точно?

– Точно.

– А Боб якось казав мені, що того вечора, коли... Скажімо, ви знайшли у старого Адамчука якусь дуже давню реліквію. Коштовний камінь на дошці, чи щось таке. Було?

– Ми ж тоді пива випили. Я тупив після того. То був мутний вечір.

– А між іншим, ти знаєш, що Бобів батько теж загинув? В експедиції.

– Я щось чув. Казали: нещасний випадок...

– Офіційно – так, нещасний випадок. Але є такий факт: за кілька місяців перед тим нещасним випадком до нього зверталися за дуже специфічною консультацією. Дуже специфічною. Це було у дві тисячі четвертому, якраз перед виборною кампанією.

– Професор археології мав щось до тих всіх майданів і перевиборів?

– Уяви собі, Міта-брате. Мав. Хтось тоді дуже-дуже цікавився містичними амулетами, здатними змінювати хід історії, впливати на долі народів.

– Маячня, – Мітелик полегшено розсміявся; йому здалося, що сухе напруження, котре до того стискало йому горло, розвіялося. – Та це ж полний бред, Яро, це божевілля. Амулети, містика, масонські змови, тамплієри... Цікавитися могли, але вбивати за таке?.. Ніколи серйозні політики не займалися цими приколами і займатися ніколи не будуть. Я

шість років працюю в політиці...

– Чому «політики»? Які «політики»? Хіба я зараз щось казав про політиків? А якщо навіть і політики, то чому ні? Тебе що, твої клієнти про все-все інформують? Ти ж, брате, працюєш на нижчих щаблях. Тебе, шльоцика, грають втемну.

– Фільтруй базар, Яро! – Валерій Петрович образився; за всі роки роботи аналітиком-консультантом ніхто не називав його шльоциком. Він не знав точно, що означає слово «шльоцик», але звучало воно вкрай образливо. – Мої розробки, до твого відома, брали до виконання центральні штаби. Ти ж казав, що читав якісь там мої досьє, сівішки. Там, до речі, про все це має бути написано. Є там таке? От бачиш... І я ніколи не був прихильником конспіративної політології⁴. Але ти, *канєшна*, можеш собі вірити у всю цю містичну хрень. Тут нічого не можна довести або спростувати. Кожен собі фантазує, про що хоче. Фактів – нуль. Даних – нуль. Деякі селюки з нардепів і Секретаріату бігають до ворожок і дідів-провидців, але нормальні люди з них лахають. Якщо тебе цікавлять ці клоуни, я можу спробувати...

– Клоуни мене не цікавлять. Я працюю на інших рівнях.

– Понти – велика сила, брате! – перейшов у контратаку Мітелік; йому страшенно кортило відомстити за «шльоцика», а Яра підставлявся зі своєю дешевою темою. – Це, бра-

⁴ *Конспіративна політологія* – вчення про політику, яке акцентує увагу на так званій «теорії змови», себто на таємних важелях управління світом.

те, усе розводки для пацанів. «Вищі рівні», йо-мойо! Немає ніяких «рівнів», вищих за таємні наради мільярдерів і президентів. Вони там перетирають усе на роки, а служби виконують. Усі ці казки про окультні ордени і світове панування для бульварної преси...

– По-перше, я не казав про «вищі рівні», – голос Яри був навдивовижу спокійним і впевненим. – Я сказав: «інші рівні». По-друге, я не читаю бульварної преси. Ніколи її не читав. Може, й дарма не читав.

Джип різко загальмував. Вони зїхали на узбіччя. Яра відкинув худе тіло на бильце сидіння і подивився на Мітелика оцінюючим поглядом. Від цього половинного погляду старшому консультантові зробилося дуже незручно. Око Яри дивилося незмигнуто, холодно, втомлено і владно.

«Якби він мав друге око, то міг би заробляти гіпнозом», – подумав Валерій Петрович. Він не витримав, відвів очі й зупинив їх на золотому яструбі з рубіновими очима, майстерно вмонтованому у плетений ланц на шиї Ярослава Стеблинського.

– А ти тоді запустив свою ЯС-2А? – несподівано для себе самого спитав Мітелик.

– Що?

– Пам'ятаєш, ти робив крилату ракету, для якої призначався той цинково-сірчаний двигун?

– Я все пам'ятаю. А ти чого раптом про це згадав?

– Та якось згадував нашу бригаду...

– Ми не були бригадою.

– Тоді просто так не називали.

– Я тобі кажу: ми бригадою не були. Ми були класними друзями... І нам було добре. Як скажеш?

– Так.

– Так, братан, так. А тепер ти навіть не хочеш дізнатися, яка падла й нащо вбила твого друга.

– Я такого не казав.

– Казав. «Я не підписуюсь!» – передражнив Яра.

– Я не працівник спецслужби і не рейнджер.

– А я тебе, брате, в групу захвату не записую. І в тил ворога не відправляю. Якщо буде треба, то для цього люди знайдуться. Профаки.

– А я не «профак», я «шльоцик», так?

– Образився... Ну вибач. Не хотів. У тебе, скажімо так, буде інше завдання.

– А-а... Все ж таки «завдання»...

– Ну, хочеш, – Яра наблизив своє гіпнотичне око майже до обличчя Мітелика, – я тобі заплачу. Як професійному колу-пальнику в гімні. Як офігенно крутому профакові. Поїмеєш на смерті друга аж двадцять тонн гривень. А як добре працюватимеш, то й усі двадцять п'ять... Вигідно, брате.

– Херово ти мої сівішки читав, брате, – син артилериста відповів поглядом на погляд, намагаючись не змигнути.

Йому здалося, що вони дивилися один на одного цілу вічність. Потім Яра спритно перехилився через ремінь безпеки

і обняв старшого консультанта.

– Все буде добре, Міта-брате, – сказав він.

Мітелик не бачив Яриноного обличчя, але йому здалося, що воно не посміхається, що єдине око таке ж холодне і конспіративне, як і вічність тому.

4

Удруге Яра зупинив джип у Карпатах, за кількасот метрів від крайньої хати гірського села. Високі кущі й насип не дозволяли побачити джип з дороги. Вже сутеніло, і тінь видовженої гори надійно сховала коробку «лендкрузера» від сонячних променів. Яра вийняв стільничку, подивився на монітор.

– Тут МТС не тягне. А в тебе теж МТС, – констатував він. Потім спитав Мітелика: – Зголоднів? – і сам відповів: – Зголоднів, авжеж, зголоднів наш Міта-брат. А на цей випадок у добрезного брата Яри зникано сухпайок. Поживний і смачний.

Він видобув з-за Мітеликового сидіння пластиковий пакет. У пакеті знайшлося кілька великих бутербродів, загорнутих у прозору плівку, шмат сирокопченої ковбаси і плитка чорного шоколаду. За іншим сидінням Мітелик виявив дволітрову пляшку з тоніком. Компаньйони швидко відновили сили. Після вечері Яра заплющив очі. Здавалося, він заснув.

– На кого чекаємо? – спитав Валерій Петрович.

– Темнота – друг молодёжи.

– Істинно, брате. Але от питання: що ота малодьож забула в цій дірі? До речі, Джеймс Бонд відмовився від костюмів Brioni.

– Джеймс Бонд – кончений, – Яра розплющив очі й почепив на носа темні окуляри. – Перш ніж щось далі робити, ми повинні з'ясувати, знайшли ті уроди реліквію чи ні.

– І ось тут ми це маємо в'яснити?

– Так. Саме тут.

– У цих горах?

– У цих довбаних горах. Кажу ж тобі людською мовою.

– І хто ж нам тут, брате, надасть таку інформацію?

– Ти ж сам мені розповідав, що столичні клоуни ходять до дідів-провидців. Я от теж іноді ходжу.

– Здурів?

– А я завжди був дурним. Був би мудрим, мав би два ока. Як от ти, брате, маєш. Як мав Боб, царство йому небесне. – Яра розтягнув губи в робленій посмішці. – *А хто не курити не п'єт, тот здоровеньким помрєт. Да?*

– Не треба так.

– Як?

– Так.

– Ок, брате.

– Проїхали... А що то за дідо?

– Мольфар⁵.

– Справжній?

– Виробляти підробних ще не навчилися.

– Я не про те.

– Досі він про все точно розповідав. Не маю підстав не

⁵ Чаклун, відун (діал.).

вірити. От ти, брате, називаєш себе консультантом. І клієнти тобі вірять і знов приходять до тебе, якщо твої прогнози справджуються, так?

– Але мої прогнози ґрунтуються на певних вихідних даних, статистиці, емпіричних підставах. А цей мольфар живе за сто кілометрів від хати Адамчуків. Він про вбивство навіть не чув.

– Логічно глаголиш, брате. От тому я йому й привіз дещо. Маленьку таку емпіричну підставку. Йдемо!

– Чекай, Яро, чекай... Я, зрозуміло, зле знаюся на усіх цих мольфарах. Але дещо знаю. Точно знаю: нормальні люди до тих мольфарів уночі не ходять. Варто, брате, почекати до ранку.

– У нас особливий випадок.

– Чому особливий?

– Спробуй здогадатися сам.

– Пробую.

– Це добре.

– Не виходить.

– А ти ще пробуй.

– А він із нами вночі захоче розмовляти?

– Захоче.

– Ти впевнений?

– Так, брате. Йдемо!

Вони вийшли з «лендкрузера» і вузькою стежкою рушили вгору. Стежина забігала за розсипи обвітрених брил, круто

забігала на ребристі схили, і кінця-краю не було її зміїним закрутам і заломам. Майже годину компаньйони йшли стежкою в гори. Вони минули сосновий лісок, низку зогнилих покинутих хат і незліченну кількість випасів. Випаси були огороджені, й кожного разу треба було виймати верхні палі огорож, перелазячи через них. Зрідка їм зустрічалися місцеві, які, здалеку побачивши золотий ланц Яри, хутко звертали убік. Сонце майже зайшло за синій контур гірського хребта, але навколишня темрява не була суцільною. Гори огортало бліде розсіяне світло, і вже сходив повний місяць. Мітелик дивувався впевненій ході Яри. Або той мав неабиякий досвід орієнтації у гірській місцевості, або часто користувався цією дорогою. Сам старший консультант уже давно покинув рахувати повороти і примітні об'єкти.

За черговим випасом стежка круто пірнула до глибокого урвища. Кілька метрів Мітелик сповзав додолу, тримаючись руками за шерехаті базальтові боки гори. Він вимастився і роздер рукав. Жилавий Яра спритно стрибав попереду. Далеко нижче, за кількасот метрів, блимнув жовтий вогник. Коли вони наблизилися, вогник перекреслила хрестовина віконної рами. Хата мольфара виявилася старою і врослою в землю. Дерев'яну гражду⁶ оточувала розвалена тераса. Десь у темряві дзюркотів струмок. Назустріч компаньйонам вибігли пси. Вони наблизилися до Яри і привітали як старого знайомого.

⁶ Гражда – традиційний тип карпатської житлової споруди.

– Тебе тут добре знають.

– Я в цій хаті перечікував злу добу, – пояснив Яра. – Була тут колись надійна ничка. Дуже надійна. Але тепер погані хлопці навчилися шукати. Новітні технології. Досвід Іракської кампанії. У такому-от місці від поганих хлопців уже не сховаєшся.

– А де сховаєшся?

Яра не відповів. На порозі гражди з'явилася постать господаря. Мольфар виявився невисоким, одягненим у синю куфайку. Яра і господар обмінялися тихими вітаннями, більше схожими на паролі.

– Заходьте, не бійтеся, пане шпеціалісте, – запросив компаньйона до хати Яра. Мольфар на Мітелика навіть не подивився.

Вони увійшли спочатку до великої захарашеної кімнати, а потім до тіснішого приміщення, добру половину якого займала глиняна пічка, де-не-де обкладена старими кахлями. Усюди – на підвіконні, на ослінчиках, на столах – стояли коробки, горщики і слоїки із засушеними рослинами. Приміщення наповнювали різкі і ядучі аромати, з котрих міський нюх старшого консультанта вирізнив лише запах часнику. Тепер, при світлі гасової лампи, Мітелик побачив обличчя мольфара. Сухе, ніби вирізьблене з темного дерева, воно у класифікаціях політичних іміджмейкерів підпало б під визначення «етнохаризматичного». Такими обличчями голлівудські майстри вестернів споряджали кіношні образи ста-

рих індіанських вождів.

Яра витягнув з кишені невеличкий предмет. Мітелик не зміг роздивитися, що воно таке. Він чув лише, як Яра коротко переповідає історію вбивства Боба. Мольфар, усупереч сподіванням компаньйонів, навіть не подивився на «емпіричну підставку». Він щось тихо пояснив Ярі. Валерій Петрович з тих пояснень почув лише слово «оберіг». Яра подякував старому і дав знак Мітеликові рушати за ним. Син артилериста був розчарованим. Він чекав на довгі шаманські ритуали, на мандрівку до таємних гірських вівтарів, а чаклун обійшовся лише трьома реченнями.

На зворотному шляху старший консультант не наважувався розпитувати Яру про мольфарів присуд. Він намагався не відставати від компаньйона і йому це дивом вдавалося. Може, тому, що друг дитинства стишив темп. Метрів за п'ятдесят від джипа Яра зупинився. Він дав знак Мітеликові не шуміти, довго стояв за великою брилою і до чогось дослухався. Потім обережно наблизився до «лендкрузера», з кишеньковим ліхтариком оглянув землю навколо авта. Він уважно роздивився під днищем і вивчив мікроскопічні грудки землі, що поприлипали до дверцят. Тільки після цього Яра вимкнув сигналізацію, відкрив капот, подивився моторове начиння. Закінчивши процедури, він забрався до салону.

– Все так серйозно? – спитав Мітелик, якому передалася тривога компаньйона.

– Яюсь я бачив, як вибухає авто, – повідомив Яра. –

Шматки пасажирів розпердолило на двісті метрів.

– Ти раптом не кілером підробляєш?

– Я кілерів по цигарки посилаю.

– Разом із головними конструкторами?

– Ні, окремо, – розсміявся Яра, і той його сміх не сподобався синові артилериста.

– Що сказав старий? – спитав він.

– Ті муделі не знайшли реліквії. Її там не було.

– Він навів якісь аргументи?

– Він сказав, що реліквії такої сили є могутніми захисниками своїх господарів. Якби реліквія у момент вторгнення перебувала у квартирі, Боб з Ірою не загинули б.

– Ти в це віриш?

– А чому я маю у це не вірити? – око Яри затертим срібляком подивилося на Мітелика. – Чому, брате?

– Але твій мольфар навіть не подивився на ту річ, яку ти йому привіз.

– Йому не треба було дивитися. Для нього все відразу стало ясним. Ясним, як Божий день. Втикаєш, брате?

– Ні, не втикаю.

– Ти атеїст.

– Я не атеїст. Але між вірою і забобонами є різниця. Я у цю хрень містичну не вірю.

– Яка різниця?

– Тобто?

– Ну, яка є різниця між вірою і містикою?

– Віра – це зв'язок людини з Богом.

– А містика – не зв'язок?

– Ні.

– Чому?

– Бо передбачає віру у різну хрень. У духів, сили усякі...

– Значить, передбачає віру?

– Але ж іншу.

– Чим іншу? Бог – не сила? Ні? Бог – не дух?

– Це лише спекуляції.

– От бачиш! Ти вже починаєш викручуватися. Ти, брате, тільки не ображайся, як здається мені, маєш обмежений життєвий досвід. А я колись на власній шкурі відчув оцю «хрень», оці «спекуляції», розумієш? На цій от попеченій шкурі! – Яра повернув до світла спотворене обличчя. – А ти все своє життя просидів у теплих офісах, секретуток пердолив, комп'ютерну мишку дрович. «Вірю! Не вірю!» Та хто тебе примушує вірити? Хто? Ніхто! Не вір, брате. Не вір нікому й нічому, аби не знервуватися, не дай Боже. Вір тільки у те, у що тобі вірити зручно. У те, що тобі не свербітиме у сраці. Якщо тобі так зручніше, то домовимося про таке: на теперішній час приймаємо за робочу версію моє припущення, що об'єкт вони не знайшли. Шукали, нюрками своїми позорними усе там перековбасили, але не знайшли. З незалежних від містики і віри причин. З причин суто матеріальних облом в них вийшов. Твій могутній розум тобі дозволяє мислити таким-от способом? Прийняти таку версію дозволяє?

– Ок, – після кількох напружених хвилин мовчання відповів Мітелик. – Отже, так: ми удвох повинні знайти, де сховано той червоний камінь, який я бачив одинадцять років тому? Я маю на підставі певного обмеженого переліку даних вирахувати, де той камінь зараз може перебувати?

– Так.

– Добре. Це завдання для аналітика. Але ти мені маєш дати усю інформацію про родину Адамчуків і всі наявні дані щодо тієї консультації, яку старий професор комусь там давав у дві тисячі четвертому.

– Оце мені вже подобається! – Яра поплескав Мітелика по плечу. – Я знав, що ми таки порозуміємося з тобою, брате... А зараз почнемо активно відпочивати. Водка! Деффкі!

Рівно опівночі джип рушив назустріч повному місяцю, залишаючи за собою несплячі гори. І несплячі очі.

– Зовсім забув! Ось, тримай. Це твоя нова мобіла, – Яра поклав на стіл перед Мітеликом жабку-«моторолу».

Вони вже годину сиділи у нічному клубі «Галактика» в середмісті міста С. Літрова пляшка віскі вже втратила половину свого потенціалу. Офіціант з волоссям, щедро намащеним гелем, щойно підтвердив компаньйонам, що замовлені Ярою дефки з'являться з хвилини на хвилину.

– Це якась спецмобілка? – поцікавився Мітелик, розкриваючи «жабку». Вона була чорною, з червоною підсвіткою значків. Ці значки майже гіпнотизували Мітелика. Вони падали, немов інвентарні номери пекельних казанів.

– Чому «спец»? – посміхнувся Одноокий. – Ні, братику, це звичайна труба. Пояснюю популярно: для того, щоби погані хлопці не змогли нас ефективно контролювати, ми будемо кожні три дні змінювати пакети й апарати. *Кожні три дні*. А старі даруватимемо красивим тьолкам.

– Це pomoже?

– Тьолкам?

– Нам.

– Радикально – ні, не pomoже. Але трохи ми їм мозки попаримо.

– Кому «їм»? Ти увесь час кажеш: «вони», «погані хлопці». Я маю право...

– Бла-бла-бла... Яке таке право? Право – це окремо, брате... А питання твоє? Це неправильне питання, брате... Чекай! Не бунтуй. *Сьогодні* це неправильне питання. Сьогодні – так. Як кажуть дуже просвітлені східні мудреці, є такі невчасні западлючі ключі, від яких потрібні нам двері замість того, щоб відкритися, заростають камінням... Упс! Але прийде такий час, коли я тобі відповім на твоє питання. Обіцяю. Не впадай у нерви, не думай про цю туфтеня, думай про красивих цибатих тьолок. Зараз оця халдейська контора, – він кивнув на бармена, – нам піджене класних тьолок. Старших консультанток з проблем бальшой і чістай любові. І вони нас приведуть у тантричну⁷ рівновагу зі світовим ефіром.

– Ти не одружився?

– Знущаєшся? З такою от мордою?

– У таке тепер не впирається, Ярику. Ти ж не бідний пацан. Їздиш на «лендкрузері», втикаєш по серйозних темах. Розумний, талановитий такий пацан.

– Ага, не бідний і їжджу на «лендкрузері». А ще купую класних молодих тьолок... Дуже класних, з довгими ногами і станками на всі триста шістдесят... А чому, братику, до речі, у тебе з Анжелою не зійшлося?

– Спочатку все було добре. Навіть дуже добре. Любов, дела...

– Спочатку завжди все добре, братику. – Яра випив своє

⁷ *Тантра* – індійсько-тибетська містична традиція. У деяких школах тантри використовуються сексуальні практики.

віскі, подзенькав крижинками у порожній склянці. – А потім гівно починає перти на оглядові майданчики. Правильно я кажу?

– На майданчики... Красиво ізлагаєш, брате. Може, в когось буває інакше... Не знаю, Яра, не знаю... Анжела завжди прагнула бути центрвою. Мати все найкраще. Найдорожче. Найгламурніше.

– Не з твоєю зарплатою, брате.

– Я старався...

– ...Й обісрався.

– Так сталося, брате, – Мітелик додав собі віскі. – Її першим чоловіком був сам пан Новак. Небідний такий дядько.

– Я пам'ятаю, крутий був пуцалін. Він, здається, тепер у Словаччині.

– Він давно вже у Штатах. У Нью-Йорку. Банкує. Він вже тоді, у дев'яностих, лаве мав неміряно. Розбалував він мою дівчинку. Зробив її «Міс Року». Журнали, інтерв'ю, фотосесії. Казьол. Вона завжди мала з чим порівнювати. І порівнювала, сучка така.

– Нащо ж вона тебе тоді, пацана жовторотого, захомутала?

– Закохалася. Новак був старшим за неї на двадцять років. Навіть на двадцять два. Та й помститися йому хотіла. Він її з собою на груповухи тягав. До саун різних. Вона від того бісилася, мовляв: «Я, мля, донька начальника залізничного депо, елітна дівочка, законна дружина, срака-дошка, і що, маю щастя при всій бригаді шкурити якусь тріперну шмару?»»

– Гординя! – Яра багатозначно підняв над головою два пальці, розведені, немов роги. – Гординя – це найперший гріх, брате. Треба було тому дятлові їй ще тоді пояснити, що в світі є речі, сумніші за тріперних шмар. Набагато сумніші... Хоча, канешна, що їм, бабам, поясниш... А потім що? Донька начальника з бідності присіла на стимулятори?

– На бухло спочатку, потім на план, на таблетки... Але то, знаєш... Мутна історія, брате.

– Ага. Мутна історія, кажеш? Кумарні літописи республіки Ганджубасії... Тема знайома. Ну, намучився ти з тою Анжелою, брате, не хочу навіть уявляти... Співчуваю. А тоді, скажу тобі, коли вона до тебе у ліжко стрибнула, як ми всі тобі заздрили! Півміста жаба душила, я тобі атвечаю. Півміста! Та-а-ака деффка! Та-а-акі ніжки! Чудо з обкладинки! І де воно все, Міта-брате, де? Фата-моргана, брате, міражі у пустелі...

Компаньйони підняли склянки, випили. У залі нічного клубу вони залишилися останніми клієнтами. Живу музику давно замінив автомат. Бармен з офіціантом про щось напружено шепотілися. «Ага. Контора халдейська перетирає... І всі мені співчувають... Сучари...» – подумав Мітелік. Світ навколо нього від алкоголю став м'яким, теплим, але від того ще бридкішим.

Буття хиталося під вагою зла. Братана Боба вбили, дружина знову в лікарні, донька в її батьків, куди винного у всіх бідах Валерія Петровича пускають лише на великі свята. І

то через раз. У чотирикімнатній колишній квартирі Новака, яку той після розлучення відступив Анжелі, порожньо й неприбрано. Купа немитого посуду, сморід на кухні. А на ранок він має розробити пропозиції по стратегії розвитку будівельної компанії, яку планував придбати один із клієнтів ФПП. Але його ноутбук із базою даних залишився в офісі Фонду.

«Упс, – сказав собі старший консультант. – Яке паскудне життя. Все, що ти робиш сьогодні, мало бути зробленим ще вчора. І жодної вдячності для тебе не передбачено. Жодної. Лише звідюлі від різноманітного начальства. Шеф невдовзі поїде собі на „Cadillac’i“, а його задовбаний старший консультант буде їздити на маршрутному бидловозі. Яке паскудне життя...»

– Так, шльоцики, мать вашу, де ж оті ваші деффкі, га?! – через усю залу запитав Мітелик халдеїв. Офіціант йому не подобався. Йому здавалося, що той належить до модифікованої статі.

– Зараз будуть, – відізвався той (та), не обертаючись. Певно, компаньйони йому (їй) теж не подобалися.

Мітелик раптом відчув страшенну втому. Після мандрів горами гуділи нетреновані ноги. У голові виник туман і почав уперто оточувати зорові нерви. Валерій Петрович зрозумів, що, за гамбурзьким рахунком, вже не хоче ніяких «деф-фок» і «тьолок», а хоче лише до ліжка. Він подивився на Яру. Той сидів, бадьорий та злий, і хитро дивився своїм су-

пероком на зів'яле обличчя старшого консультанта.

– Воспоминання бередят душу? – спитав Яра.

– Спогади пердят в душі, – безнадійно відповів Мітелик.

І сам здивувався великій істині, схованій в цих випадкових словах.

– Значить, ти, брате, вже вступив у свій снайперській вік, – резюмував Яра і потягнувся до пляшки.

Мітелик хотів запитати, що таке «снайперський вік» і як він примудрився до нього вступити, але не встиг. До їхнього столику з коктейльним шиком підгребли замовлені дами. Вони здалися йому яскравими, розчиненими навстіж і дуже високими. «Якісь баскетболістки», – подумав син артилериста. Він почав міркувати, що буде, коли одна з цих «баскетболісток» під час окучування закине йому за спину свої кілометрові ноги. Серед усіх цих прогностичних міркувань він якось непомітно втратив просторово-часову відповідальність. Туман оточив його, як німців під Сталінградом. У тому тумані хтось сміявся, хтось когось називав «Светою». Один із найдовших днів у житті старшого консультанта В. П. Мітелика закінчився без підбивання підсумків.

Валерій Петрович прокинувся у власному ліжку. Він лежав на зім'ятих простирадлах круглого сексодрому, котрий, як і переважна більшість меблів у квартирі Анжели, залишився від часів перебування тут Новака. Анжела розповідала, що сексодром було зроблено за спеціальним замовленням. Новак побачив такий в американському журналі й заплатив місцевим мебельникам непристойно великі гроші за точне відтворення журнального дива.

Поряд із собою Мітелик побачив незнайому дівчину. Одягнена лише у червоні трусики, вона спала або прикидувалася сплячою. Мітелик не міг згадати, яким чином ця дівчина опинилася в його квартирі. Він вирішив, що це одна із тих двох «деффо», яких Яра замовив у «Галактиці». «Напевно, Одноокий із другою хвойдою десь у вітальні або ж у кімнаті Анжели», – продовжував розмірковувати Валерій Петрович. Голова була важкою, але звичної похмільної нудоти він не відчував. Цей феномен син артилериста записав на рахунок високої якості спожитого алкоголю.

Він раптом впіймав себе на захопленому спогляданні дівчини. Її тіло вигідно відрізнялось від фронтової плоті стодоларових путанок, яких Мітелик замовляв у київських готелях під час відряджень. Здавалося, важка війна між способом життя і молодими енергіями плоті ніколи не велася на

просторах наявного юного організму. Струнке тіло з виразними м'язами спортсменки немов випромінювало здорову і невимушену хіть. Цьому тілові радше пасувала гімнастична зала, аніж пропахлі горілкою і спермою номери провінційних готелів.

Дівчина так раптово й різко підвела голову, що Мітелик не зміг втриматися від тихого скрику. Вона дивилася на нього, примруживши око з-під хвилі довгого темного волосся.

– Злякався? – запитала дівчина і посміхнулася. Посмішка в неї була не менш приємною, аніж тіло. Навіть за стандартами гламурних журналів її можна було вважати красунею. Тонкий ніс ідеально гармонував з великими, розумними, ледь скошеними очима, а на щоках широка посмішка виліплювала такі звабливі забіяцькі ямки, що Мітелик несамо-вільно потягнувся до них губами. Дівчина відповіла зустрічним порухом тіла, її пружні груди несподівано опинилися в долонях старшого консультанта. Він спробував підтягнути дівчину до себе, але вона перехопила ініціативу. За кілька вирішальних секунд дівчина притиснула спину Мітелика до сексодрому, перекинула ногу через його стегно і вправно спрямувала затверділу плоть старшого консультанта до свого лона.

Він вирішив піддатися їй в усьому. Він охопив руками її тонку талію, провів долонями по стегнах. Тіло дівчини вигнулося у хижому напруженні пристрасті. Мітелик згадав Анжелу в цій позиції, і порівняння було не на користь остан-

ньої. Навіть у вісімнадцять років його дружина («Міс Року» за версією двох регіональних журналів) не мала такого пружного тренованого тіла, таких крутих і гарячих стегон, таких досконало збудованих ніг із засмаглою оксамитовою шкірою. Він хотів затримати задоволення, але не зміг. Тільки тоді, коли його волога, переможно захоплена жіночим тілом, перестала бути *його вологою*, він усвідомив, що трахає повію без презерватива.

Але це прикре відкриття не розхолодило старшого консультанта. За кілька хвилин він знову спробував захопити втрачені позиції. Дівчина засміялася, але впевнено відсторонилася Мітелика від себе. Вона зістрибнула з ліжка і помандрувала до ванної кімнати. Дівчина рухалася, ніби модель на подіумі. Вигнута нерухома спина підкреслювала ритмічне коливання стегон.

Мітелик стрибнув був за нею, але дівчина вже встигла зачинити двері ванної. Її сміх тепер змішувався зі звуками водяних струменів. Мітелик чомусь згадав дзюркотіння струмка біля хати мольфара. Вчорашній день тепер випірнув з його пам'яті караваном подій: від дзвінка Одноокого до затемнення свідомості у «Галактиці». Погляд Валерія Петровича впав на табло настінного годинника. Пів на десяту. До підсумкової наради у президента ФПП залишалася півгодини.

Старший консультант накинув халат і оглянув суміжні кімнати. Всупереч його сподіванням (чи то побоюванням), ані Яри, ані другої повії у квартирі не було. Скорше за все,

вони сюди й не заходили. У вітальні на підлозі стояла лише одна недопита пляшка шампанського, а на столі – два бокали, порожня пачка «Parliament Silver Blue» і попільничка з недопалками і забрудненими серветками. Свіже повітря надимало тюль над відкритим вікном. Ключа було встромлено до замка вхідних дверей, сигналізація відключена. «Треба буде змінити код», – вирішив Мітелик, уявляючи, як учора натискав кнопки просто перед очима хвойди.

Дівчина вийшла зі спальні вже одягнуеною. Міні-спідниця і рожевий топик робили її ще сексуальнішою. Вона цьомнула сина артилериста у щоку і сказала:

– Якщо забув, мене звати Діаною. Я там тобі на столі залишила щось типу візитки. Можеш мені дзвонити, але не вночі. Я сексом по телефону не займаюся... Ти хороший.

– Ти теж класна кицька. Я щось винен тобі по грошах?

– За все заплачено. Не переймайся!

Діана випурхнула з квартири. Мітелик кілька хвилин стояв у ступорі, потім пішов до спальні. На столі лежав шматок обгортки від шоколаду. На ньому круглявим виразним почерком було написано:

Діана. 8097*****

Собака сторожила гладіолуси,
Маячило їй щастя впереді,
І вітер гладив на собаці волоси,
Казав: «Собака, вдаль гляді!»

Прийшла зима, пов'яли глідіолуси,
Їх якість втрачена була,
Собака звила ненормальним голосом,
Сказала: «А-у-у!» і умерла!!!

«Коли ж вона встигла це все написати?» – здивувався Валерій Петрович. Але довго затримуватися на маленьких загадках життя в нього не було часу. Він запізнювався. Він навіть не мав часу попросувати брюки.

Коли старший консультант Мітелік проминув поріг головного кабінету в офісі Фонду, нарада вже почалася. Він вибачився і сів біля стіни, поряд із співробітницею Наташею, яку у Фонді вважали коханкою шефа. За центральним столом, окрім респектного і сивочолого президента Мирона Теодоровича, сиділи головний піарник Почеконіус, віце-президент Фролюк і представник генерального інвестора відставний полковник Білий. На стільцях під протилежною стінкою влаштувалися веб-дизайнер Карл Ранке і соціолог Лариса Павлівна Діц.

Відставний полковник Білий з червоним від напруги обличчям перераховував претензії інвесторів до роботи Фонду у минулій передвиборній кампанії. «Не врахували... не вдалося передбачити... не забезпечили на дільницях...» – перелік недоопрацювань змушував повітря у кабінеті легенько вібрувати.

Президент слухав Білого з непорушним обличчям. Час від

часу він поглядав у дзеркало на протилежній стіні. Сьогодні шеф уперше одягнув шовкову краватку «Hermes», придбану у Франкфурті, де вони з Наташею відвідували чергову конференцію євроінтеграторів. Срібляста краватка дуже пасувала до його улюбленого сіро-сталевого костюма, і Мирон Теодорович не відмовляв собі у задоволенні ще й ще раз пересвідчитися у власній пишності. Про всі претензії інвесторів він знав і без Білого. Як і решті присутніх, йому також було відомо, що дані соціологічних опитувань, висмоктані з пальця Ларисою Павлівною, щасливо збіглися з реальними результатами голосувань. А мером міста було обрано дружнього до інвесторів політика, штабістів якого неофіційно (але ефективно) консультував Почеконіус. Тому грізні пасажі відставного полковника сприймалися лише як звичний ритуал. Неприємний, але безпечний.

Мітелик навіть не слухав переліку претензій. Він все ще думав про те, яким ж то бевзем треба бути, щоби не натягти захисної гумки перед окучуванням хвойди. Він вже майже вирішив перевіритися на ВІЧ-позитивність та решту вірусно-бактеріальних сюрпризів, коли почув, що Білий звертається безпосередньо до нього.

– Ми сподівалися, Валерію Петровичу, – з притиском в голосі повідомив полковник, – що ви зможете використати ті оперативні дані, які ми вам надали. За всю передвиборну кампанію ми не побачили жодного вагомого оприлюдненого компромату на наших ворогів...

– Опонентів, – виправив полковника президент.

– Нехай опонентів. Але ми що, дурно платили за ті записи? Знаєте, скільки ми заплатили за них інформаторам?

Мітелик міг би відповісти, що «ті записи» неможливо було використати з огляду на їхні технічні параметри. Мутний півторагодинний запис замаскованою цифровою відеокамерою зафіксував оргію в сауні з участю кількох місцевих політиків. Крізь запітніле скло можна було вгадати окремі частини окремих оголених тіл, які пересувалися у напівтемряві. Особливо часто перед камерою маячила бліда дупа повії з величезним фурункулом на лівій сідниці. Але жодного чіткого зображення політичного обличчя серед того гармидеру знайти не вдалося.

Цими подробицями можна було втерти відставному полковникові носа, але Валерій Петрович промовчав. Так передбачав ритуал. Білий скрушно похитав головою і перейшов до іншої групи претензій. Почеконіус підморгнув Мітеликові. Але Наташа подивилася на старшого консультанта з неприхованою зневагою. Вона була молодою співробітницею й все ще сприймала лібрето виробничих спектаклів за правдиві картинки життя.

Після Білого слово взяв шеф. Він визнав існування недоліків, згадав безумовні досягнення і накреслив шляхи вдосконалення. Під час його промови Білий продовжував червоніти, а Фролюк час від часу казав: «Слушно!» і заглядав президентові в очі. Нова краватка шефа Мітеликові спо-

добалася. Він пошепки запитав Наташу, скільки така краватка коштує, але та замість відповіді гнівно повела підмальованими очима і стиснула губи.

Раптом задзвонила стільничка старшого консультанта. Відключаючи свою, він забув про чорну «моторолу» Одноокого. Шеф зупинив промову, незадоволено глянув на старшого консультанта, а Наташа почервоніла. Валерій Петрович вибачився і вибіг до приймальної.

З надр чорної «жабки» він почув голос Яри:

– Як тобі тьолка?

– Супер, брате. Дякую тобі. Але я зараз тут на нараді...

– Кидай ту нараду. Кидай все. Виявилось, що у сестри професора є дача. Він туди часто навідувався. Нам теж треба туди завітати.

– Це далеко?

– Ні, кілометрів так десять-дванадцять від міста. Кооперативчик біля об'їзної.

– Я не впевнений, чи може...

– Буду біля вашого Фонду за півгодини. Виходь до супермаркету, я там припаркуюся на стоянці.

– Ок, брате.

«Жабка» згасла. Мітелік обернувся і зустрів допитливий погляд секретарки. Він вирішив не вертатися до кабінету шефа. «Промуться ту байду без мене».

Тієї миті виявилось, що «байда» добігла до фінішної стрічки.

Першим з кабінету президента вийшов Почеконіус, за ним Фролюк і Ранке. Мітелик раптом згадав, що вчора мав намір дещо запитати в піарника.

– Дімич, можна тебе на два слова? – звернувся він до Почеконіуса.

– Можна, – піарник зняв окуляри, вийняв з кишені шматок замші й став терти ним товсті лінзи. – Навіть на три.

– Але зайдемо до мене.

– Щось секретне?

– Ні, не секретне. Але... – Мітелик очима вказав на Фролюка, котрий щось пояснював секретарці, грізно нависаючи над її столом.

– Ага. Зрозуміло.

Вони зайшли до невеликої кімнати, яку старший консультант ділив із Ранке. У ній заледве поміщалися два столи і старий облуплений сейф. Почеконіус важко сів на край ближчого до дверей столу, ледве не скинувши на підлогу ноутбук Мітелика. Окуляри він все ще тримав у руці.

– Дімич, ти пам'ятаєш, як на порівняльному семінарі роки два тому ми переглядали київські відеоматеріали від дві тисячі четвертого року? Тоді в шефа зібралася уся компанія, Лара, Лена...

– Переглядали, пам'ятаю.

– Тоді я щось таке казав про технології масового гіпнозу, нейролінгварне програмування...

– Ну?

– А ти тоді заперечив, що тримати на площі цілодобово сімсот тисяч народу лише за гроші та засобами НЛП неможливо. Ти тоді ще щось таке сказав про якусь «падеуму», пам’ятаєш?..

– А, так, щось таке пригадую... «Пайдевма» – це з теорії одного африканіста кінця дев’ятнадцятого століття, Лео Фробеніуса. У нас із ним прізвища дещо схожі, – піарник посміхнувся. – Пайдевма – це у Фробеніуса щось на кшталт містичної душі або ментального кола певного народу. Інші називали цю штуку «егрегором» – захисником...

– Ти тоді казав, що тою «пайдевмою» можна керувати.

– Я навіть таке казав? Керувати? Я жартував, старий. Пайдевма... Ну, скажімо, так: існують різні припущення різних там пупкіних і попкіних. Це ж не наука. Якась напівмістика, або ж навіть чиста містика... А чого це ти раптом згадав?

– Мені тут інформацію підкинули. Буцімто тоді, у дві тисячі четвертому, якісь серйозні люди намагалися маніпулювати егрегором за допомогою давніх шаманських практик. Ти про таку мурзілку чув?

Почеконіус замислився. Він знову почепив окуляри. Споряджене важкими блакитнуватими лінзами його обличчя дивним чином замкнулося, немов окуляри були засувкою для невидимих дверцят, прилаштованих десь між вилицями піарника.

– Ні, не чув.

– А зі спільних знайомих хтось цими питаннями займав-

ся?

– Хтось. Колись. Любителі дешевого гонілова у цій країні ніколи не переводилися... – Почеконіус поплескав Мітелика по плечах. – Займайся, Валеро, своїми питаннями по своїх темах. І будеш ти, старий, жити довго і щасливо. Амінь!

Піарник швидко вийшов з кімнатки, залишивши в її тісному кубі запах туалетної води «Givenchi». Старший консультант зморщив носа. Йому ніколи не подобалися смоляні аромати свіжозрізаної деревини.

Одноокий зустрів Мітелика, сидячи у цивільному і сріблястому «Nissan GT-R'i». На запитання, куди дівся вчорашній фронтний «лендкрузер», Яра замість відповіді сплів незрозумілу фігуру з трьох пальців.

– Заплутуємо сліди від поганих хлопців? – Валерій Петрович намагався триматися впевнено.

– Намагаємося.

– У мене тут питання виникли.

– Питання, кажеш... Це добре. Але питання будуть потім. Сідай, їдемо.

Як тільки старший консультант закрив дверцята, авто стартувало. Яра довго петляв провулками старого міста, уважно вдивляючись у монітор на приборній дошці. Відеокамера заднього огляду показувала лише припарковані авта, випадкових перехожих, одноповерхові і двоповерхові ампірні будиночки і старі дуплясті липи середмістя, серед яких бадьоро маневрував їхній сріблястий «японець».

В одному з таких тихих провулків Одноокий різко завернув у відкриту браму особняка. Авто з'їхало пандусом до підземного гаражу, брама за ними зачинилась автоматично.

– Знімай піджак і сорочку, – скомандував Яра. – Там, на задньому сидінні, у пакеті футболка і окуляри. Портфель свій лиши у машині. Я її закрию.

Сам він теж зняв откутурний піджак і одягнув захисного кольору мисливську безрукавку з безліччю кишень і ремінців. Синій блайзер Одноокий змінив на білий. Переодягнені компаньйони сходами піднялися з гаражу до першого поверху будинку, проминули кілька добре умебльованих кімнат і вийшли на задній двір особняка. Густолисті дерева і кущі порічки затуляли цей двір від цікавих очей. Через вузьку хвіртку, більш подібну до дверцят неспалимої шафи, Одноокий і син артилериста вийшли до вузького проходу між бетонними парканами сусідніх вілл. Тим проходом вони дісталися до двору посеред багатоповерхівок. Там Яра ще раз перевірів відсутність «хвоста». Судячи з усього, нічого підозрілого він не помітив. Двір був майже порожнім. Старша жінка порпалася у сміттярці, коти грілися на металевих дашках вентиляційних отворів. Через прохідний під'їзд одної з багатоповерхівок компаньйони вийшли на Привокзальну площу. Яра відкрив дверцята синьої «лади», припаркованої просто на тротуарі. Сідаючи біля водія, Мітелик зауважив велику шкіряну торбу, запхану під крісло.

Маленьке авто блискавично проїхало довгу Колійову вулицю і завершило на Залізничний міст. Ще кілька хвилин – і розжарене сонцем місто лишилося за багажником автівки.

– Ну, тепер поганим хлопцям нас не знайти, – припустив Валерій Петрович. Йому було весело.

– Не тринди, – відізався Одноокий. – Якщо їм сильно припече, брате, вони нас знайдуть за десять хвилин. Але є

надія, що вони нас досі вважають за клоунів.

– А може, ми і є клоунами?

– Можливо.

– Навіть так? А як же бути з тими кілерами, яких ти, крутий брате, по цигарки посилав?

– Саме це питання ти хотів мені задати?

– І це теж.

– Тоді задавай наступне.

– Наступне... Ок, брате, ти з'їхав з теми. Я тебе зрозумів.

Ось воно, наступне питання: чому ті, хто шукав реліквію у квартирі, відразу взяли і вбили Боба з Іркою? Чому вони не спробували їх допитати?

– Це ти задав мудре питання, брате. Я теж про це думав. І твердої відповіді в мене нема. Є кілька припущень. Перше: вони вважали, що Боб з Іркою не знають, де реліквія...

– Сумнівно.

– Отож-бо, сумнівно... Я цю версію майже відкинув. Друга версія, яка мені особисто подобається: вони були на сто двадцять відсотків впевнені, що реліквія у квартирі. Хтось їх у цьому впевнив ще до нападу.

– Хто?

– Я боюся помилитися, але думаю, що Ірка.

– Ірка?

– Це лише припущення... Не виключено, що все було зовсім не так, що насправді вони чинили опір, кричали. Кілерам довелося їх вбити до початку допитів. Це вже третя версія.

– Ти казав, що кілери були профаками.

– У цих справах навіть профаки не можуть гарантувати, що все піде за сценарієм. До речі, до обшуку вони не були готові.

– Але ти казав, що шукали вони ретельно.

– Ретельно, так. Але ретельність теж буває різною. Можу тобі точно сказати: вони не мали інструментів для справжнього обшуку. Відповідно, не зондували каналізацію і вентиляційні отвори глибше, ніж на півтора метра.

– Не мали зонда?

– Маєш рацію. Не продивилися зондом. Лише пхали шматок дроту. Я був потім у квартирі. Бачив той дріт. Він там досі валяється. Також вони не мали спеціальних голок для проштрикування м'яких частин меблів. Тому роздерли їх ножем. У туалеті зірвали плитку, значить, у них не було навіть простих приладів для пошуку порожнин у стінах.

– А це хіба прості прилади?

– Скажімо так: не надто дорогі й доступні для спеціалістів.

– Зонд, прилади... Може, ми з тобою переоцінюємо замовників?

– Як вчив народний класик: *знають навіть діти, що краще перебздіти, ніж недобздіти.*

Вони довго сміялися. Цей сміх зняв напругу, немов у світі тонких енергій розсмокталося якесь недобре згущення. Потім Мітелик запитав:

– Але якщо Ірка була з ними у змові, то чому вона просто не винесла їм реліквію. Для чого було вриватися до хати, вбивати...

– Хіба я сказав, що вона була з ними у змові? Вони могли підслухати її розмову, вона могла про щось сказати подрузі...

– Але це міг бути й Боб.

– Боб був обережним. Він знав.

– Знав?

– Думаю, що знав. Ні, не думаю, а на сто двадцять п'ять, на триста відсотків упевнений. Тому вони його вбили. Його з Іркою. Вони повинні були знищити свідків. Як знищили професора. Інакше вони б прийшли по реліквію, коли господарів не було вдома. От як ми сьогодні... А зараз, Міта-брате, у нашій бойовій команді відбудеться поповнення.

Машина пригальмувала поряд із невиразною двоповерховою спорудою. Перед її фасадом було розміщено щось віддалено схоже на дитячий спортмайданчик. Низенькі турніки і лави були розмальовані сірими і жовтими смугами.

– Де ми? – Валерій Петрович здивовано роздивився навколо.

– Це школа-інтернат.

–..?

– Ти маєш усе зрозуміти правильно. Чекай, не питай нічого... Я зараз піду до цієї школи і повернуся з одною дівчиною. Коли вона сяде до машини, ти, брате, не повинен роби-

ти великі очі. Вона нам на тій дачі буде дуже потрібною...

– Яка ще дівчина? Нащо...

– Послухай, не перебивай... Це буде наш живий локатор. Мала ця має яскраві екстрасенсорні здібності. Мені, брате, вже набридло шукати наосліп. Вона відчує об'єкт. *Вона бачить.*

– Бачить? Відчуває? Так-так, мольфар намбер ту.

– Тут я командую, Міта-брате.

– Скільки їй років?

– Скоро буде сімнадцять.

– Яро, ти махнувся на всю голову! Ти хочеш сказати, що тобі, лівому боброві, дозволять забрати неповнолітню дівчину з інтернату серед білого дня?

– По-перше, – недобро вищирився Яра, – до твого відома, з цього сраного інтернату ліві бобри беруть дівчат на ніч цілими групами. По двісті баксів за штуку. А деяких по сто. Така от, брате, народна педагогіка... По-друге, дирекція цієї гавношколи вважає мене далеким, але люблячим і впливовим родичем дівчини. Що надає їй, між іншим, майже недоторканного статусу. Майже. По-третє, я позавчора дуже-дуже засмутив одного з тутешніх клієнтів, за що дівчинка мені дуже вдячна. Вона готова знову мені допомогти. Допомогти нам. Допомогти помститися за Боба. Чи нам цього не треба? Треба. Тоді у чому проблема? До речі, якщо захочеш до неї звернутися, називай її Індіго.

– Як?

– Индіго. Вона хоче, щоби її саме так називали. І нехай буде так, як вона хоче. Так називають особливих дітей нової генерації. У них розширені можливості, певні здібності до бачення аури інших людей, до телепатії...

– Розширені здібності? А я читав про цих пупсиків, що вони вбивають своїх батьків, бо ті їм здаються тупими. Що вони відмовляються спілкуватися з нормальними людьми. Твоя екстрасенсорка когось вже прикандичила?..

– Послати тебе нах?

– Посилай, посилай, – Мітелик був на межі істерики. – Индіго! Я так і думав: ми клоуни. Кончені клоуни.

– Ти забагато думаєш.

– Клоуни.

– Заїло платівку? Перетрахався?

– Опочки! – осяяло Валерія Петровича. – Це ж, напевно, інтернат для розумово неповноцінних дітей? Так? Чого замовк?

Яра матюкнувся і вийшов з автівки. У голові у Мітелика почала вибудовуватися підозра, до котрої, немов до футляра, зручно вміщувалися усі події останніх двох днів. «Одноокий дістав унаслідок вибуху ракетного двигуна травму голови, – перебирав вервичку фактів старший консультант. – Від того часу в нього розвинувся параноїдальний комплекс, манія переслідування. Він ховається в горах від придуманих „поганих хлопців“, товаришує з малолітніми аутистками. Смерть Боба, зрозуміло, викликала чергове загострення

його параної. Усі ці його марення про зниклі реліквії. Мандри до мольфарів. Спецмобілки. Перевдягання. Все сходиться. Треба звідси тікати». Права рука Валерія Петровича вже потягнулася відкривати дверцята авта, коли з'явилися Яра з Індиго.

Спочатку він почув голос дівчини. Вона сказала:

– Яка смішна машина.

Голос був низьким і глибоким. У ньому відчувалася прихована відчуженість. Так, ніби в тому голосі мешкав сумнів у справжності кожного навколишнього існування. Сумнів цей, здавалося, жив саме в голосі, у його найглибших дихальних надрах, а не в поверхневій інтонації. Мітелик ніколи в житті не чув такого голосу. Він вистромив з відкритого вікна голову, щоби подивитися на людину, яка отримала від природи такий рідкісний інструмент вербальної комунікації. За мить до того, як він побачив справжню Індиго, він уявив її блідою, дистрофічною, синьоокою, з видовженим обличчям і світлим волоссям.

Насправді біля автівки стояло смагляве дитя південного народу, з великими антрацитовими очима, чимось схоже на тих вертких дівчат з арабських кварталів, що їх старший консультант набачився під час поїздок до Франції. Вона виглядала старшою за свої роки. Рожева блузка і цупка синя спідниця не приховували її тіла, далекого від балетної витонченості, але зграбного і пропорційного. Жодної психічної патології не проглядалося на її обличчі з впертою лінією рота

і високим гладеньким чолом.

«Певно, в пупсика циганська кров», – припустив Валерій Петрович.

– Бабуня була з ромів, – підтвердила його думку Індіго.

Одноокий переможно розсміявся, дивлячись на розгублене обличчя Мітелика. «Цирк продовжується. Він спеціально демонструє її здібності», – зрозумів той. Йому здалося: щось обмацує його мозок, вивертає нейрони. Ілюзія була незвичною і через те ще бридкішою. Розумом він знав, що телепатія невідчутна, але холодні мацачки впертими і твердими окупантами ворушилися у його уяві.

– А ти думав, що ми будемо воювати з поганими хлопцями, лише змінюючи авта і SIM-карти? – спитав Яра. – *Коли йдеш на тигра, бери довгу ломаку!*⁸

– Дядько Славо, він не вірить у поганих хлопців, – повідомила Одноокому Індіго. Завдяки її унікальній фонетиці це повідомлення набуло якогось апокаліптичного відтінку. Так, ніби невіра старшого консультанта Мітелика у поганих хлопців загрожувала усьому світові неминучою загибеллю.

– Не вірить? – Яра жартома насупився. – Тоді доведеться навести вирішальні докази. Ми з тобою зможемо довести дядькові Валері існування поганих хлопців?

Та лише здвигнула плечима. Вона дивилася на вікна другого поверху інтернату. Там колихнулася фіранка. На обличчя Індіго набігла тінь. Мітеликові подумалося, що, чим

⁸ Яра цитує голову ККП Мао Цзедуна (1893–1976).

швидше компаньйони залишать це сіро-жовте місце, тим буде краще для них.

– Він не витримає, – раптом сказала Індіго.

Від її слів Мітелика тіпнуло.

– Ти мене знов перевіряєш? – запитав він Яру.

– Він не воїн, мала. Він запрошений спеціаліст, – пояс-
нив Індіго Одноокий, не звертаючи уваги на слова старшого
консультанта. – Наша війна – не його війна.

– Чому? – Індіго подивилася на Мітелика з інтересом. У
її величезних темних очах спалахнуло темне полум'я. З кож-
ною хвилиною вона подобалася синові артилериста дедалі
більше. Як жінка.

– Він – цивільний. Пасажир. Він лише перечікує цей світ.
Вони йому нічого не зробили.

– Нічого не зробили? – здивування любительки гірських
щурів було щирим.

– Він думає, що нічого. Він так вважає.

– Він дурний?

– Мать вашу! Припиніть мене обговорювати! – заверещав
Мітелик.

– Ок. Сідаймо в авто, – Яра відчинив задні двері, й Індіго
впурхнула до салону автівки.

Сіро-жовті стіни інтернату вже були далеко позаду, але
жодного слова поміж компаньйонами промовлено не було.
Мітелик ображено мовчав і намагався вигнати холод із голо-

ви. Пам'ять підказувала йому неприємні образи з «Чужого» та інших «ужастиків». Одноокий посміхався своїм думкам. Індиго підставляла вітру з вікна воронячі пасма свого волосся.

– У тебе якісь неправильні уявлення про світ, – сказав Мітеликові Яра.

– А в тебе уявлення правильні? – старший консультант зняв «конспіративні» окуляри і кинув їх у «бардачок».

– Він думає, що ми божевільні, – пояснила Індиго.

– Так. Я дійсно думаю, що ви божевільні! – Мітелик обернувся, щоби бачити обличчя дівчини. – Ви довбані клоуни! Ви воюєте з привидами!

– А хто тоді вбив Боба? Привиди? – Одноокий почав обгін великої вантажівки. – Цю країну грабують привиди? Світом правлять привиди? Це ти клоун довбаний, а не ми!

– О, нарешті ми дійшли до світових проблем! Нарешті! Це ти, шановний, начитався мудацьких теорій. Світ різноманітний. Світ різновекторний. У ньому тисячі різних сил змагаються за владу і гроші. Вони врівноважують одне одного. І тільки лузери думають, що десь там є одна-єдина злийобуча таємна влада, яка заважає їм колупатися в носі. Нікому не стане сили встановити єдиновладдя. Немає ніякого єдиного центру влади і бути не може. Не-ма-є!

– А ніхто й не каже, що зараз десь існує єдиний центр влади, – Яра залишив вантажівку за кормою і вдоволено вдивлявся у чистий шлях попереду. – Але ми кажемо: існують

рівні інформованості, рівні контролю. Існують давні центри Сили та їхні адепти. Є лялькарі і є ляльки. Ляльки не повинні знати чогось певного про лялькарів. Хто знає, того – у скриню. Старий Адамчук знав. Боб знав. І ми тепер дещо знаємо.

– Які ми круті! І що далі? Партизанська війна проти світового уряду?

– Він чисто дурний, – сказала Індіго своїм підсумковим голосом.

– Ми вже підїжджаємо, – повідомив Одноокий. – Теоретичну суперечку, з вашого дозволу, закінчимо після справи. Ти щось *бачиш*? – спитав він дівчину.

– Ні.

– Артефакт?

– Ні.

– Їх?

– Ні.

Одноокий звернув авто у поле. Автівка застрибала стернею. За рівною алеєю молодих тополь вималювалися кольорові й шиферні дашки дачних будинків. Більшість із них виглядали, як облізлі курники. Але на першій лінії кооперативу стояли свіжі споруди.

Компаньйони залишили автівку у полі, між двох порослих бур'яном горбів. Лише кілька корів підійшли подивитися на приїжджих. Залишаючи автівку, Одноокий прихопив шкіряну торбу, вочевидь, важку. Коли він витягав її з салону, старший консультант побачив, як напнулися жили на руках

у Яри. Потім вони рушили до дачного кооперативу. Індиго йшла в авангарді, легко перестрибуючи через старі калюжі. Мітелику подумалося, що для стороннього спостерігача вони повинні виглядати дуже дивно й навіть кумедно. Циганкувата пацанка, одягнена у секонд-генд, худий бандюган з великою торбою, з грацією сірого богомола, і молодий інтелектуал у модельних туфлях і тінейджерській зеленій футболці з написом «That I've made up my mind». Великий похід клоунів.

Коли їхня процесія порівнялася з першими парканами, Мітелик відчув погляди. Він не бачив жодної людини, але зза парканів, з мансардних та піддашних спостережних пунктів їх розглядали невидимі пильні тубільці. Валерій Петрович кинув погляд на Індиго. Та продовжувала впевнено йти вузьким проходом між металевими сітками огорож. Тільки тепер він зауважив, що на ноги дівчини надіті яскраві помаранчеві шльопки.

У відкритому вікні споруди, котра архітектурою нагадувала собачу буду, з'явилося замотане у хустку погруддя старої жінки. Вона крикнула:

– Я не живу!

– Сумашедша, – не обертаючись, прокоментувала Індиго.

– Я не живу, ви мене чуєте?! Не живу! – не вгавала стара.

За парканом напроти загавкав собака.

Під крики і гавкіт компаньйони вийшли на місцеве перехрестя. Біля хвіртки стояла, спираючись на паркан, огрядна

жінка.

– Слава Йсу! – привітав її Одноокий. – Не підкажете, бува, де тут дача Лосинської?

Жінка не відповіла на вітання, мовчки подивилася на компаньйонів і зайшла до будинку.

– На диво привітні тут люди живуть, – посміхнувся Яра.

– Я не живу! – вчергове донеслося з вікна «собачої буди».

– Там, – сказала Індиго, показуючи на прохід, що вів наліво.

– Ти щось побачила? – насторожився Одноокий.

– Що?

– Ту річ.

– Ні.

– А що?

– Місце тої дачі.

– Товстуха про це подумала?

– Мабуть.

– Що значить «мабуть»?

– Я не знаю.

– Добре, подивимося.

Вони пройшли туди, куди показала дівчина. За три будинки від перехрестя чорніло свіже згарище. Судячи з його розмірів, згоріла дача була вдсятеро більшою за «собачу буду». Тепер від неї залишилися тільки обвуглені колоди і шматок прибудови. Все навколо витоптали пожежники.

– Господи! – вирвалося в Мітелика. – Хто це зробив?

– Привиди, Міта-брате, привиди...

8

- Ти ж не проти, брате, якщо Індижка поживе кілька днів у тебе? – спитав Одноокий, коли вони вїхали до міста.
- Ти забув: я все ще одружений.
- Не забув. Вона не виходитиме з квартири. Буде сидіти тихо-тихо, як мишеня. Їсти тобі готуватиме. Хату прибере. Ніхто й знати не буде.
- Якась крайня необхідність?
- Хто помагає сиротам, тому Бог помагає.
- Ти й у церкві підробляєш?
- На чверть ставки.
- «Кілька днів» – це скільки?
- Три-чотири.
- Не більше?
- Ні. Не більше.
- До речі, Анжела наступного понеділка виписується.
- Ще тиждень є.
- Шість днів.
- Ок.
- Що «ок»?
- Шість днів.
- Чотири, брате. Чо-ти-ри, – Мітелик для переконливості показав Одноокому чотири пальці. Хоча варто було показати нахабі один. Середній. – А чому вона не може пожити в тебе?

Ви ж, я так зрозумів, давні фронтові друзі.

– Він смішний, – прокоментувала Індиго.

– Він цивільний білий зайчик, – виправив її Яра і знов розвернув своє око до Мітелика. – Розумієш, брате, мій штабний бліндаж тепер добряче пристріляний мазафакерами. А дітей треба оберігати. Діти – наше майбутнє. Правда, мала? До речі, якщо будеш до неї чіплятися, я тобі яйця відріжу. Болгаркою.

– Ображаєш. Я ж не по тем делам, брате.

– Таж я бачив, як ти на неї сьогодні дивився. Може, тобі на тьолочек грошей підкинути? Для релаксації, а?

– Пшол нах, любий брате.

– Уже пшол. Між іншим, може, ти хочеш іще трошки побалакати про безпідставність теорії світового заколоту? Про різновекторність та різноманітність?

– Ні. Потім побалакаємо. Тільки одне питання.

– Розумне, я сподіваюсь?

– Найрозумніше.

– Валяй.

– На чиєму ти боці?

– На правильному, брате.

– Ні-ні, стоп. Це не відповідь. Хто ти?

– Вважай мене гобліном.

– Я, брате, не люблю фентезі.

– Фентезі тут ні до чого. Гобліни – це найманці. Дікіє гусі зачісток.

– Навіть так?

– Так.

– Налякав.

– Купи собі памперсів.

– Я думав, ти ідейний перець.

– На *моєму рівні* всі ідейні вимерли у часи Штірліца. Розчарувався?

– Просто дивуюсь. А ще – сумніваюсь. Щось ти занадто перейнявся темою, як для найманця.

– Я вразливий найманець.

– Це неправильно.

– Чому? *Это не поперёк понятий.*

– Тобі видніше, брате... А Індиго теж гоблінка?

– Ні. Вона на субпідряді.

– Тобто?

– Її найняв я.

– А хто ж тебе найняв, гобліне?

– Дім Правди.

– Це теж щось із фентезі?

– Це з інших текстів.

– З яких?

– Перекладених з тибетської.

– Параноя продовжується?

– Думай, що хочеш.

– Краще б тобі не знати, що я про все це думаю.

– І хрен з тобою, – відрубав Одноокий і витягнув з кишені

CD-диск. – Тримай, думальник.

– Що це?

– Досьє на професора університету, доктора історичних наук Бориса Робертовича Адамчука. Ти просив учора. Продивись його на свіжу голову. Може, побачиш там щось таке, чого я не побачив... І, вибач, от відверто скажу тобі, брате: мене вже від тебе нудить.

– А той тибетський «Дім» добре платить своїм найманцям?

– Іди додому, брате. Топ-топ-топ... Індиго прийде до тебе пізніше, принесе тобі твій портфель. Сусіди твої нічого не побачать, не бійся. Вона вміє відводити очі.

– Талант.

– Ще й який. Вона ще тебе здивує. Правда, мала?

– Правда, – без пафосу підтвердила Індиго.

– Хто б сумнівався. Я вже здивований по саму кокарду, – здвигнув плечима старший консультант.

– Тільки кокарди в тебе немає.

– Не склалося в мене з кокардою... А між іншим, що там, у тій твоїй шкіряній торбі?

– Вечір питань і відповідей закінчився. Малятам на добраніч.

– Ти жжош, брате.

– А ти думав.

– Ок. Тоді – бай, гобліне!

– Бай, головастику...

У порожній квартирі Мітелика було зимно. Виходячи зранку, він забув зачинити вікно у вітальні, а денна спека надвечір змінилася раптовим похолоданням. На столі все ще лежала «візитка» Діани. Він ще раз прочитав віршик про собаку, який даремно пантрував гладіолуси, потім набрав телефонний номер.

Довго ніхто не відповідав. Потім він почув дихання.

– Діана?

– Так.

– А чого мовчиш?

– Незнайомий номер.

– Це я, Валера. Читаю про собаку і гладіолуси.

– Подобається?

– Прикольно.

– Приїхати до тебе?

– А в яку суму мені це обійдеться?

– Якщо будеш себе добре вести, отримаєш дисконт.

– А якщо без приколів?

– Сто євриків.

– Гм... Не по-децкі.

– Дисконт – п'ятдесят.

– Ок. Домовилися. Чекаю. Пам'ятаєш адресу?

– Так.

Приспівуючи бадьорий марш, Валерій Петрович увімкнув котел і пішов до ванної. Він не встиг прийняти душ, як у

двері подзвонили. Діана увійшла до квартири, загорнута у щось гламурно-сріблясте. Одним невловно-швидким порухом вона розгорнулася, накидка впала і старший консультант побачив, що під нею не було вже ніякого одягу. Лише блискуче від крему тіло богині, що у вічному Кіферонському лісі вічно полює на вічних оленів.

Цього разу Діана змінила стиль гри. Замість вередливого дівчати на сексодромі звивалася покірنا і розбещена рабиня. Вона дозволила Мітеликові усі ризиковані проникнення, шепотіла: «мій повелителю», просила укусів, стиснень і ляпасів. За півтори години він використав усю пачку презервативів. Вона огортала його своїм розм'яким тілом, висмоктувала і вичавлювала з нього любовний сік, розтирала його тілом свої груди і стегна, заклично стогнала й вимагала ще й ще.

Потім вони пили глінтвейн. Потім Діана горловим міне-том видобула з найглибших тілесних печер Мітелика останні краплі сперми. У печерах після того усе згасло, навіть червоні очі несплячої змії Кундаліні. Він вже не відчував нічого, окрім повного вакуумного спустошення, коли на газетному столику раптом почала підстрибувати і верещати чорна «моторола». Покірна рабиня зробила останній – вже зайвий і сухий – ковток і сама потягнулася по стільничку. Взяла її зубами. Валерій Петрович прийняв слизьку «жабку» з неквапливою величчю справжнього падишаха.

– Хто там в тебе? – спитав голос Одноокого Гобліна.

– Девашка.

– Малій ця твоя тьолка не подобається.

– То нехай уйобує до свого інтернату.

Яра матюкнувся і вимкнув зв'язок.

– До тебе привезли малолеток з інтернату? – розсміялася

Діана. – Вибач, що я так поспішила...

– Це не те... Це далека родичка друга. Він забрав її з інтернату. Уявляєш, старпьори там розвели справжній бордель.

Начальство торгує школярками.

– Я це все знаю, мася.

– Ти що, теж там вчилася?

– Ні, не там, – Діана розсміялася. – Просто минулого року один жирний чорт захотів спектаклю. Тіпа секс із цілою родиною. Він, мама і донька. У всіх позах. Я грала маму, а «доньку» хлопці привезли з того інтернату. Вона, між іншим, давала тому чортові як матьора шмара. Борзецом пройшла по всіх нотах. Там усе було з наворотами. Ананаси, краби, марочні вина, шовкові простирадла. Спеціально для того чорта мені привезли таке саме плаття, як у Шарліз Терон в «Адвокаті диявола». З таким довгим вирізом, пам'ятаєш?..

– Круто. Не знав, що у нашому місті є такі послуги.

– За гроші, мася, можна замовити любе. Лю-бе! Але такі спектаклі коштують страшно лаве.

– І ці чорти не бояться?

– Кого?

– Ну так, дійсно, кого їм боятися...

– А знаєш, мені часто сняться сни про якесь таке місце, типу інтернату. Про такий «сексуальний монастир».

– Маркіза де Сада начиталася?

– Я Сада не люблю. У нього не монастирі, а якісь м'ясо-комбінати. Целок там гвалтують і ріжуть, як на консерви. А мені завжди сняться така ніби школа, де пацанок вчать сексу. І практики, і теорії.

– Тільки дівчат?

– Пацанів теж, але я їх у сні не бачу. Знаю, що вони також є, але не бачу їх. Вони десь окремо.

– Ти розкажеш мені про цю школу?

– Ти любиш слухати про таке?

– Ну, коли таке розкажує сама божественна Діана...

– Божественна? Вау! Ти такий ма-а-а-а-ся...

– Розповідай.

Потім знову, майже пошепки:

– Роз-по-ві-дай.

Школа X (сон Діани)

...Учителька з рожевої кімнати своєрідна і гарна. Сильна, довгонога фашистівка. Вона ходить між рядами учнівських столів, як лісова кішка. Тому її поганяло – Багіра. Вона одягнена у вузьку шкіряну спідницю і шкіряну жилетку з металевими шипами. Сьогодні її шкіряний нагай висить біля класної дошки, на якій написана тема: «Пристрасть у сапфічній поезії». Сьогодні вона нікого не шмагатиме. Такі правила.

Діана пише твір на вільну тему. Хоча Багіра дозволила писати академічно: про Давню Грецію і лесбійку Сапфо. Та з вихованок, котра напише найкращий твір, отримає право на ніч з будь-якою іншою ученицею класу. На одну ніч та стане рабинєю авторки найкращого твору. Коли Діана думає про це, їй чомусь хочеться плакати. Вона бачить сторінки зошита крізь сльози.

Тому вона на хвилину припиняє писати і дивиться на ту, про яку пише. Та сидить напроти. Як і всі вихованки школи X, вона одягнена у коротеньку синю спідничку і білий піджак. У неї довгі бліді ноги. Вона білява, з високими грудьми і ляльковим обличчям. Кажуть, що вчителі найчастіше бе-

руть до своїх кімнат на «нічні чергування» саме цю блідоногу «ляльку». Хоча в класі є красивіші за неї дівчата. У їхньому класі вчать самі лише красиві дівчата.

Діана хоче її на одну ніч. Не тому, що кохає її, а тому, що ненавидить. «Лялька» її образила. Вона при всіх назвала її «кривоногою сучкою». Діана тоді не наважилася кинутися на неї і розбити їй ніс. Біля «ляльки» завжди крутяться три закохані в неї дівчини. Одна з них навчена бойових мистецтв. Але вночі, у Залі Насолод, цих охоронців не буде. Тільки пані, рабиня і відеокамери. Діана мріє побачити ляльчине обличчя, міцно затиснуте між отими «кривими» ногами. Черговому на пульті буде на що подивитися.

За правилами школи X із «рабинєю» дозволено робити усе, що не призводить до непоправного каліцтва і втрати сексуальної привабливості. Заборонено зрізати шкіру, припікати обличчя сигарою або ж ламати кістки. Але гвалтувати гумовим членом і бити нагаєм не заборонено.

Якщо твір отримає перше місце, Діана прийде до Багіри і попросить в неї гумове чудисько півметрової довжини. Багіра не дасть іграшку просто так. Але заради помсти можна витримати півгодини з фашистівкою. Діана Багірі подобається. Може, не так, як сексапільна блідонога тварюка, але подобається. Діана вміє граційно вигинатися під різкими жсялячими ударами шкіряного нагая. Діана добре імітує пристрасть, граючись з великими темними сосками вчительки. Одного разу Діана довела фашистівку до оргаз-

му.

«Лялька» про все здогадується. Вона непомітно, так, щоби не побачила Багіра, показує Діані «фак». Якщо перше місце отримає твір «ляльки», вона напевне вибере Діану. «Лялька» вміє шмагати. На практичних заняттях у чорній кімнаті вона з першого удару змушує партнерку кричати. Діана думає, як воно виглядатиме: на цілу ніч опинитися «рабинею» блідоногої. Напевно, під її безжальним нагаєм вона спочатку захрипне від криків, потім вціоняється, а потім втратить свідомість. Ще деякий час вона висітиме на ланцюгах і ременях, немов дурний шматок м'яса, аж поки лікар офіційно не визначить досягнення «межі ризику» і не відправить її до шкільної лікарні під крапельницю.

Діана не боїться болю. Вона звикла до нього. Діана боїться побачити втіху і пристрасть у блакитних очах суперниці. Вона знає, що після кожного вдалого удару «лялька» пильно дивитиметься їй в очі. Про щось вкрадливо запитуватиме. Особливо після ударів з відтяжкою, коли нагай залишатиме на стегнах Діани не просто червоні смуги, а тонкі клапти здертої шкіри. Вона цілуватиме мокро обличчя Діани, всотуючи її біль і відразу, вона здригатиметься від насолоди. Тоді можна буде спробувати вкусити її. Але тварюка досвідчена й обережна...

Цікаво, що роблять з блідоногою вчителі під час «нічних чергувань»? Щось таке, чого не витримують інші? Кажуть, що у вчителя філософії є спеціально навчений вівчар. Цікаво

було б подивитися, як пихата «лялька» віддається псові.

Діана посміхається. Сльози висихають, олівець знову шкрябає по паперу. У своєму творі Діана описує ідеальну лесбійську коханку. Зовнішність ідеальної коханки вона запозичила в «ляльки». Вона описує свою шалену пристрасть до її блакитних очей і блідих кінцівок. Вона прикрашає цю блідо-блакитну брехню цитатами з віршів Сапфо. Нехай Сапфо їй вибачить. Нехай її пробачить Лола, чорношкіра вихованка, яка вже третій тиждень закохана у Діану. У Лоли довгий язик і сильні руки. Якщо Діана цього разу програє, Лола залиже своїм довгим язиком її рани. Таким язиком можна залізати усю недосконалість світу.

Діана знову плаче. Літери розпливаються перед її очима. Але вона дописує твір.

Мітелік марно намагався боротися зі сном. Голос Діани став лоскотливим, голос вже не тримав його уяву над поверхнею втоми і забуття. Сон огортав його і розступався перед ним. Так вода океану приймає в себе збитий літак. Проминула маленька вічність, і він зрозумів, що під поверхнею сну ховається садистична казка Діани. Він тепер у неї в гостях, він мандрує школою Х. «От до чого приводить спілкування з телепатами», – коментує це попадалово якась інша частина його уяви.

Школа X (сон Валерія Петровича, частина перша)

Він у салоні, обставленому меблями у стилі Людовіка П'ятнадцятого. Палає грандіозний комин з мармуровим левом на гранітній полиці. Навколо тільки жінки. Старші – із зачісками у стилі 50-тих «під Бетті Пейдж» – одягнені у пін-апівські спідниці й лосини. Молодіші – повністю оголені, з металевими нашийниками і сталевими ланцюжками на стегнах та зап'ястках. Володарки і рабині. Педагоги і вихованки школи X. На самого сновидця ніхто із присутніх не звертає уваги. Він розуміє, що волею Сил йому дана невидимість.

Навколо великого обіднього столу йдуть активні приготування. На великі срібні таці дівчата-рабині накладають овочі і фрукти. Серед рабинь-вихованок він бачить Діану. Вона молодша й ще сексуальніша, аніж у тому напрямі реальності, де вони зустрічалися на сексодромі Новака. Але решта дівчат не поступається їй у довершеності обличчя тіл. Тому її краса в цьому сні не засліплює. Вона просто одна із зірок оксамитового сузір'я тіл.

Діана несе плетений кошик з грушками. Її груди підстрибують від кроків. Біля столу вона зустрічається поглядом з іншою рабиною, рудою і зеленоокою. Вона вища за Діану, в неї високі груди і пружні сідниці. Її тіло вкрите ласто-

винням і через те здається золотавим. Вона закута у сталевий «пояс вірності». Маленькі ґрати закривають вхід до її лона. ґрати зачинені мініатюрним замком. Сновидець бачить найменші деталі на обличчі рудої. Маленьку плямку над верхньою губою. Свіжий слід від нагая, що йде від вуха до гострого підборіддя. Червоне мереживо судин на очних білках. На сталевому поясі рудої вибиті змія і зірка. Обидві дівчини на мить застигають у напружених позах. Стегна вигнуті, ноги розставлені. Мітелік зауважує краплини поту на голоному лобку Діани. Але мить минає і дівчата розходяться.

Одна із володарок кличе Діану до себе. Та наближається до мускулястої «Бетті Пейдж», схиливши голову на знак покори. «Бетті Пейдж» бере Діану за підборіддя, піднімає її обличчя і щось каже. Сновидець не чує слів. Але знає, що в них міститься наказ. Губи Діани шепочуть слова покори. Тоді володарка нагороджує рабню цілуном. Потім кладе руку на її лono. Діана схиляє голову.

Володарка і рабня виходять на металевий майданчик перед комином. Діана стає на коліна. Дві інші рабині підводять до неї (а точніше, підтягують, бо йти він не може) великого дога. Морда пса закрита шкіряною маскою, лапи фіксовані металевими розпорками. Діана збуджує дога рукою. Вона масує його геніталії вправо і вліво. Її обличчя червоніє, вона важко дихає. Кінчик її язика пробігає випнутими губами. Статеве приладдя звіра повільно і впевнено досягає

страхитливих розмірів. Володарка посміхається і знов щось наказує. Діана на кілька секунд застигає, потім лягає навзнаки...

У цю мить ніби змінюється кадр.

Тепер він у великій, яскраво освітленій і теплій кімнаті. Це Зала Насолод, тут є все, що може придатися для всіх можливих різновидів тілесного спілкування. Від маленьких подушечок, кремів і відерця з товченою кригою аж до справжньої дибі з ручним приводом. Він розглядає це святилище Венери. Він знов невидимий для тутешніх, але може бачити все.

На його подив, на дибі нікого не розпинають. Дві дівчини кохаються на розкішному ліжку. Одна з них чорношкіра, друга – струнка білявка з обличчям рідкісної харизматичної вроди. Він знає, що її зовуть Софією. «Звідки я це знаю?» – запитує він себе, але запитання залишається без відповіді. Натомість народжується відчуття, що він знав, знає і знатиме її десь у вічному поверненні, у минулих і майбутніх своїх життях.

Чорношкіра виціловує груди Софії. Немов от-от почне їх з'їдати. Краплини поту на тілі чорношкірої блищать, наче дрібні перлинки. Софія стогне. Дуже пристрасно і мелодійно.

Мітелік наближається до ліжка, але його увагу відволікає фреска на стіні кімнати. На фресці зображені дві пташини. Павичі або фазани, Мітелік зле розуміється на

птахах. Одна пташина тримає у дзьобі нагай, друга – пальмову гілку. Над цим малюнком намальовані п'ять коринфських колон. Кожна пофарбована у певний колір. Над білою намальовано місяць, над жовтою – сонце, над зеленою – знак Юпітера, над червоною – Марса. Лише над синьою намальовано змію і зірку.

Чому він не може відірвати погляду від змії і зірки. Він намагається порахувати, скільки в зірки промінчиків, і раптом прокидається.

Діана стояла біля вікна. Він задивився на темний силует її тіла. Вона уважно вивчала екранчик своєї навороченої мобіли. За вікном починався ранок.

– Іди до мене, – покликав він.

– Мені треба йти, – Діана була відчужена і холодна.

– Куди?

– На виклик. Мені прислали SMS.

– Отак зранку?

– Так.

– Важко тобі.

– Це такий бізнес, мася.

– Я бачив сон про твою школу X.

– Вау! – холодна маска на обличчі Діани тане від зацікавленості. – Що ти бачив? Тобі сподобалося?

– Сподобалося. Ти там просто пекельна красуня. Богиня. Володарка Звірів.

– А хто там ще був?

– Руда і висока дівчина. Зеленоока. Уся в ластовинні.

– Ти дійсно був у моєму сні... Як цікаво, – ніздрі Діани сіпнулися. Мітелик вирішив, що від збудження.

– Хто вона?

– Вона перебуває в школі Х під номером. Їй заборонено розмовляти. А те, що вона пише на уроках, нам не показують. Ми не знаємо, хто вона й звідки. Її ніколи не беруть на «нічні чергування».

– Може, вона незаймана?

– Целка у школі Х? Ти мене насмішив.

– Я бачив на ній пояс вірності.

– Це не з мого сну.

– Між вами щось є.

– Щось є.

– Ти закохана в неї?

– Я закохана в Лолу. У ніжну чорну пантеру Лолу.

– А вона в тебе?

– Так.

– Ага. А як там, у твоєму сні, ім'я тої білявої «ляльки»?

– Софія.

– Гм-м-м... Хто б сумнівався... Я був у Залі Насолод. Я бачив її та якусь чорношкіру. Напевно, це була Лола.

– Ти бачив продовження мого сну, про який я тобі розповіла.

– Продовження? Найкращий твір таки Софія написала?

– Ні, болт їй! Найкращий твір написала моя чорна Лола.

– Й обрала собі в «рабині» Софію?

– Так. Щоби відшмагати ту трахану псами шмару.

– Але, кицьо, вона не шмагала її.

– А що вона з нею робила?

– Вони ніжно-ніжно кохалися.

– Ти брешеш! – в очах Діани засвітилися жовті вогники. –

Я знаю! Вона відшмагала її. Порвала її бліду дупу.

– Та не брешу я.

– Значить, ти бачив неправильний сон, – сказала дівчина. – Інший сон. Іншу можливу реальність. Іншу школу Х.

Мітелік згадав давню мудрість Гермеса-Тота: «Як внизу, так і наверху. Як наверху, так і унизу». Паралельні реальності можливі. Можливий цілий оберемок паралельних реальностей. Ще трошки, і він стане містиком. Може, це йому допоможе. А може, й ні.

10

Він провів Володарку Звірів до ліфта. Потім пішов на кухню і включив чайник. У двері подзвонили. Він вирішив, що Діана щось забула, і відчинив, не дивлячись у прозурку. На порозі стояла Індиго. За плечима в неї був великий рюкзак, а в руках юна телепатка тримала портфель Валерія Петровича.

– Не можна відкривати двері, не запитавши: «хто там?» – зауважила Індиго.

– Ти, шмарка мала, ще будеш мене вчити... Звідки ти?..

– Я чекала надворі.

– Усю ніч?

– Майже.

– Але ти вперта.

Індиго, не чекаючи запрошення, зайшла до квартири, поставила портфель під ноги Мітеликові й запитала:

– Де моя кімната?

– А я ще не придумав.

Індиго пройшла до вітальні, потім заглянула у кімнату Анжели.

– Тут погана енергія, – сказала вона. – Це кімната вашої дружини?

– Так. А ти нахаба.

– Ви ще нахаб не бачили.

– До речі, коли приходиш кудись у гості, треба казати:

«Добридень!»

– Добридень.

– Будеш спати у вітальні. На дивані.

– Там теж погана енергія.

– Краща за інтернатівську.

– Гірша.

– Навіть так? Тоді йди до спальні. Он туди. А я на диван.

– Оце тут спальня? – Индиго побачила розкиданий сексодром, презервативи на підлозі й хитро глянула на Валерія Петровича. – Тут краще, але...

– Але ти перебірлива дівчинка, я тобі скажу. Їсти хочеш?

– Дядько Слава мене нагодував. У ресторані.

– О, то ви ще в ресторані посидіти встигли... Ок. Тоді бери у шафі постіль і влаштуйтеся. Захочеш чаю – скажеш.

Мітелік повернувся на кухню. Він увімкнув телевізор. Ішли пусті новини, кирпата дикторка розповідала про якесь масове отруєння у райцентрі Полтавської області. У пластмасовому чайнику вода вже встигла охолонути. Термометр показував потрібні вісімдесят три за Цельсієм. У порцеляновий чайник Мітелік поклав листя «Зеленої богині», залив їх водою. Кухнею поповзли мацачки східних ароматів.

– Який гарний чайничок! – телепатка стояла на порозі кухні, одягнена в куций атласний халатик Анжели. Халатик їй пасував.

– Антикваріат. Йому вже понад сто років.

– Там, у портфелі, ваш ноутбук.

– Так. І що?

– У вас там надто простий пароль доступу.

–..?

– Я можу бачити електронні паролі.

– Перевіримо. Так який в мене пароль?

Індиго назвала правильну комбінацію з п'яти чисел. «Хто б сумнівався, хто б сумнівався», – майже приречено повторював Мітелик подумки. Він наповнив «Зеленою богинею» дві чашки. Червону для себе і синю – для Індиго. «Зрештою, синій – це її колір».

– А що ти ще можеш бачити?

– Різне.

– Наприклад.

– Можу знаходити загублені речі.

– Це надзвичайно корисне вміння, дівчинко. О, до речі, я місяць тому кудись запхав флешку з важливою інформацією. Всю хату перерив – дарма. Знайти зможеш?

– Зможу. Але ви уявіть її зараз, ту флешку. Ну, як вона виглядає.

Мітелик напружив уяву. Флешка на два гіга, сіра, у титановому корпусі. До флешки причеплено шкіряну петельку. На ній витіснено логотип Vorant.

Індиго заплющила очі. Мітелик використав цю мить, щоби зазирнути за низький виріз Анжелиного халатика. Там усе було комільфо. Світла бронза шкіри, розвинені молочні залози.

– Ваша флешка лежить у кишені сірого піджака. У гардеробі, – уточнила Індиго і відкрила очі.

– У якій кишені?

– У нагрудній.

Мітелик рушив до спальні й перевірів нагрудні кишені усіх своїх трьох сірих костюмів. В одній з них виявилася додаткова кишенька-хованка. Флешка майже сховалася у твідовій ничці, лише шкіряний хвостик стирчав назовні.

– Дякую, – сказав Валерій Петрович, вертаючись до кухні.

– Свій чай ти вже відпрацювала.

– Який ви щедрий, пане.

– Ок. З мене ще тістечко. І ще одне велике смачнюще тістечко, цілий торт, якщо поясниш мені, чому тобі не сподобалася Діана.

– Хто це?

– Та дівчина, яка була тут до тебе.

– Шльондра?

– Малá ти ще таке на людей казати!

– Але ж вона шльондра, – Індиго подивилася в очі Мітеликові своїми теплими розумними очима.

Йому здалося, ніби щось легенько штовхнуло його в перенісся.

– Що ти в ній відчула поганого?

– Відчула? Я не відчуваю, я бачу. Її думки ніби щось затуляє.

– А таке можливо?

– Вам важко буде зрозуміти.

– Я спробую.

– Ну, розумієте, іноді я не можу бачити думки інших людей. Дядько Слава каже, що є три види людей, які зовсім не піддаються баченню. Перша – зомбі. Друга – спеціально треновані люди. А третя – то великі святі архати, які таємно живуть між простих людей і допомагають їм. А ще є такі люди, мозок яких ніби закритий. Не зовсім закритий, але ніби його затуляє якась хмара чи муть. Дещо іноді можна побачити, але важко... Такі люди небезпечні. Моя бабуня казала, що такі люди несуть на собі печатку за все. Та ваша шльондра теж несе на собі печатку за все.

– Має печатку?

– Ні, вона не має, вона лише несе.

– Ти мене зовсім заплутала, – визнав старший консультант. – Яка різниця між «має» і «несе»?

– Якщо ви начальник, то ви **МАЄТЕ** печатку, а якщо ви – шматок паперу, то ви на собі **НЕСЕТЕ** печатку.

– Ага. Нарешті второпав. А може, вона велика свята?

Індиго презирливо пирхнула. Валерій Петрович вже збирався поцікавитися, чому ця печатка називається «за все», але задзвонила його «цивільна» мобіла.

Дзвонив Почеконіус. Він нагадав, що шеф чекає аналітичної розробки щодо будівельної фірми. Потім спитав у Мітелика:

– Ти все ще переймаєшся егрегорами і пайдевмами?

– Я ж тобі казав. Мене дещо зацікавило.

– Зрозумів. Я тут згадав про одного цивільного ентузіаста.

Тобто тепер вже цивільного. Він живе у Києві. Можеш звернутися до нього за консультацією.

– Як звати?

– Кондратенком його звати, Олександром Васильовичем.

Але зважай на рівень адекватності, старому вже за сімдесят.

– Він досліджував методи програмування егрегорів?

– Дідо колись працював над суміжною темою для контори.

Ще радянської. Був тоді під страшними шифрами. Але тепер на пенсії і любить потриндіти про тотальне зомбування.

– Не боїться?

– Його тема давно закрита. А теперішніх есесів⁹ цікавлять лише хлібні горбухи¹⁰.

– Але ОДР¹¹ насправді у всьому тому рубає?

– Сам розберешся... Якщо воно тобі дійсно треба.

– Треба. Дякую тобі.

– Нема за що. Записуй телефон діда.

Мітелик записав і ще раз подякував Почеконіусу. Він раптом згадав, що Одноокій дав йому диск з інформацією про професора Адамчука і що цю інформацію треба негайно обробити. Син артилериста приніс на кухню портфель, видо-

⁹ *Есес* – від «СС» – працівник спецслужб.

¹⁰ *Горбуха* – тема, інформація (сленг.).

¹¹ *ОДР* – «оперативний діючий резерв». Сленгова назва працівника спецслужб, виведеного за штат через пенсійний вік або через інші обставини.

був з нього MacBook і вставив сідюшку Яри у дисковод.

– У вас класний ноут, – сказала Індиго.

– У мене все класне.

– Ага. Десь я таке чула.

– Де?

Індиго не відповіла. Вона, прихопивши порожні чашки, рушила до мийки, над бортами котрої громадилися круглі вежі брудного посуду. «От і правильно. Займися корисним ділом», – подумки підтримав її наміри Мітелик. Відшукавши сітку-скребок і відкривши кран, дівчина повідомила:

– Дядько Слава вам передавав, аби ви обов'язково подивилися інтерв'ю того професора у «Новому оглядачі» за квітень дві тисячі третього. Там, на диску, воно є.

Мітелик відкрив досьє професора. За рубрикатором, способом розміщення інформації та стилем воно не було подібним до матеріалів українських і російських спецслужб, з якими Мітеликові дотепер доводилося працювати. Робили досьє досвідчені та інформовані люди. Починалося воно з далеких предків Бориса Робертовича Адамчука, які в дореволюційній Вірменії належали до знатної родини і числили свій рід ледь не від князя Васака Рубіняна. Рубрика «Сім'я» містила також детальну інформацію про дружину професора Маріанну, її родичів і близьких друзів. Дружина пережила професора на шість місяців. Діти та онуки її старшого брата, теж покійного, жили в Ізраїлі і в Росії. У Харкові мешкав перший чоловік Маріанни, теж відомий науковець-гу-

манітарій. Спільних дітей в них не було.

Півтора десятка сторінок були присвячені єдиному спадкоємцеві Адамчуків – Робертові. Тепер вже теж покійному. На цих сторінках згадувалися вісім зафіксованих за останні десять років коханок Боба та кілька друзів, серед яких ані В. П. Мітелик, ані Я. Д. Стеблинський не значилися. Останні роки вони, дійсно, майже не контактували. Щоправда, автори досьє згадали «юнацьку травму, отриману від вибуху саморобної ракети», внаслідок чого виникли проблеми із зором. У медичній картці Роберта Адамчука також знайшлася відмітка про інфекційний паратит, перенесений ним у двадцятидвохрічному віці. Отже, власних дітей братан Боб мати не міг. Ця відмітка певним чином перегукувалася з даними медичної експертизи, згідно з якими вбита разом із Бобом аспірантка Ірина Валентинівна Маргель перебувала на четвертому місяці вагітності. Мітелик подумки поставив над цією інформацією знак оклику.

Серед опису наукової діяльності професора автори досьє ретельно перерахували всі археологічні експедиції, в котрих брав участь та якими керував Борис Адамчук. Валерій Петрович знайшов у нумерованих додатках навдивовижу повні списки учасників експедицій включно з прізвищами та адресами студентів-практикантів, детальні звіти про знахідки, про плани, схеми і розрізи розкопаних об'єктів, праці і статті самого Адамчука, рецензії на них колег-науковців. В окремому додатку містилися тексти численних інтерв'ю, які ар-

хеолог з європейським ім'ям, професор, доктор наук давав газетам і журналам. Були навіть інтерв'ю, перекладені з англійської і німецької. На фаховий погляд Мітелика, збирання бази даних та упорядкування досьє обійшлося замовникові, як мінімум, у три тонни євро.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.